

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

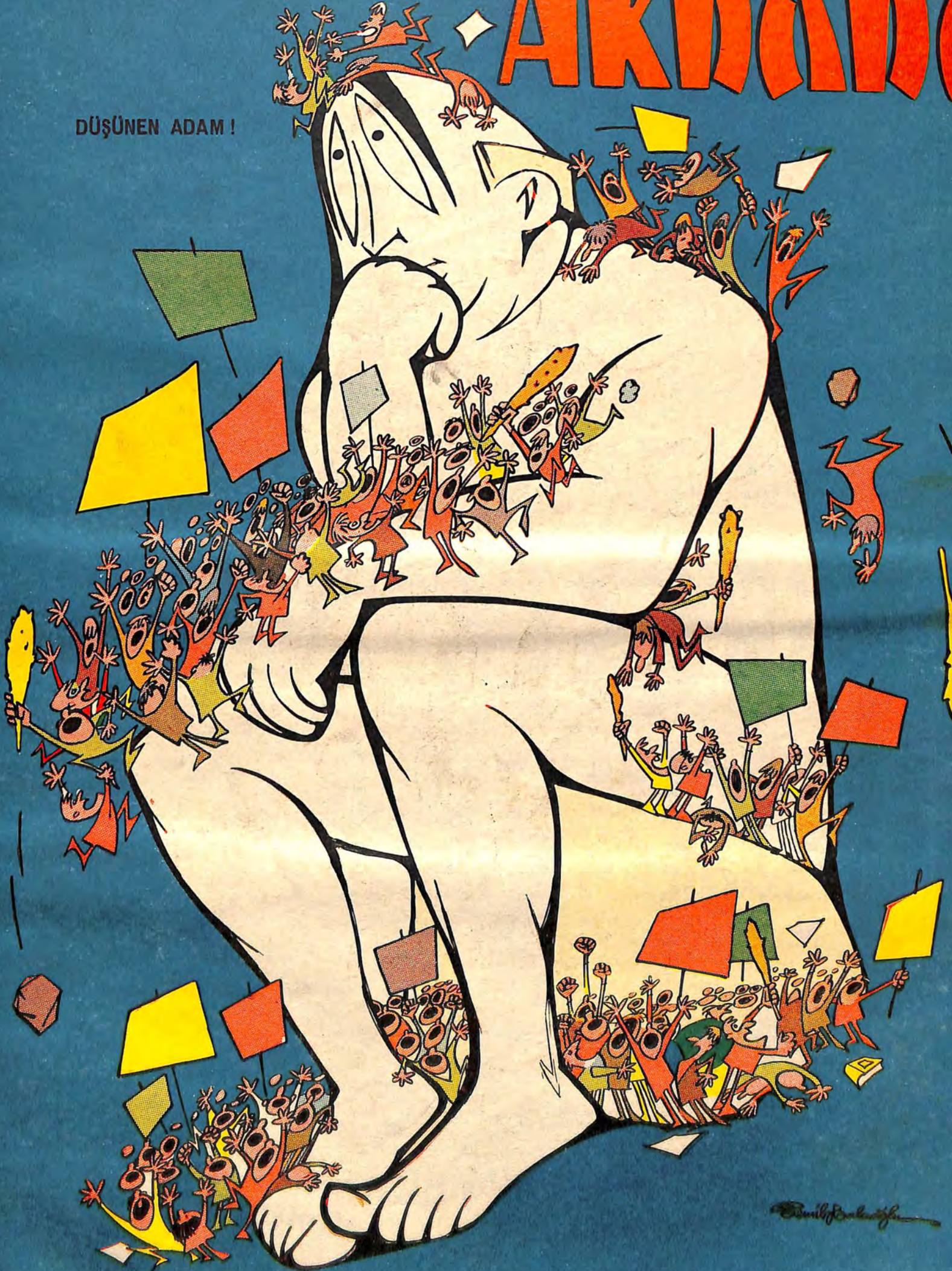
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalan

DÜŞÜNEN ADAM !

Bütün şoför
arkadaşlar biliyor:

FISK **en yumuşak.** **en sağlam lastiktir!**

FISK lastikleri takılı vasıtalar ile
yolculuk daha zevkli, daha emindir!
Rahat bir yolculuk temin etmek için... lastiğin
ömrünü uzatmak için FISK lastiklerinde her
türlü tedbir alınmıştır. FISK'ten şaşmayınız.

FISK
EMNİYET
DEMEKTİR.

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 47 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 13 Kasım 1968

Kim Derdi ki...

HEY gidi hey!... Kim derdi ki hal'inden altmış yıl sonra sinisi gölgesiyle Cumhuriyet Türkiye'sinde sahneye çıkacak Abdülhamit?... Ve kim derdi ki Vahdetin bir İngiliz zırhlısına binip kaçtığından kırkbeş yıl sonra başında fesiyile toplum hayatımıza dönecek?... Kim derdi ki bir sürü genç adam 1968 Türkiye'sinde:

— Padişahım çok yaşa!... diye arz-ı ubudiyet etmek üzere birbirini çiğneyerek «Ulu Hakan» ve «Büyük Sultan»'ın eteğine yapışacak?... Kim derdi ki Halife-i Ruy-i Zemin için camilerde vaazlar verilecek?... Kim derdi ki Hafız kurslarında on binlerce, yüz binlerce mini mini yavrunun taze düşüncesi körletilecek?... Kim derdi ki Anadolu kasabasında büyük kurtarıcı Atatürk'ün heykeli ni dikmek için bir meydan savaşı verilecek?... Kim derdi ki Atatürk heykeli kırmak vukuat-ı âdiyeden sayılacak?... Kim derdi ki şeriat bayrağı dalga dalga yurda yayılıp Said-i Nursi'nin müritleri her yanda ısır-gan otu gibi bitecek?... Kim derdi ki «Vatan şairi» Namık Kemal:

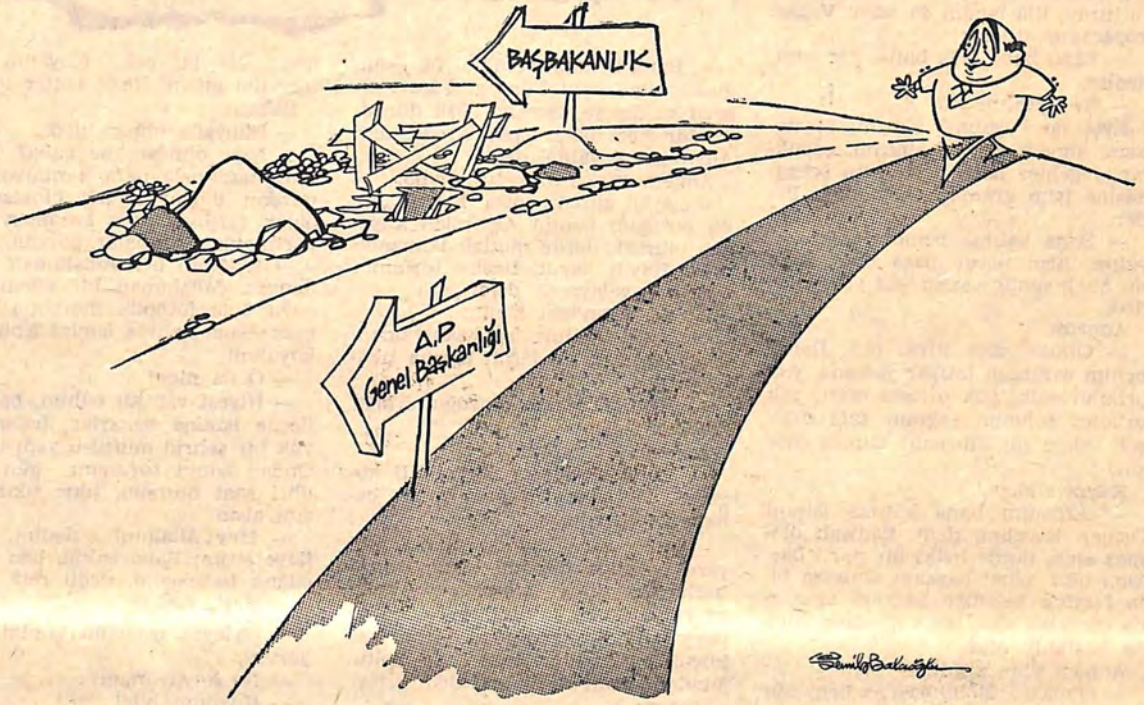
— Sahte kahramandır... diye lânetlenecek?... Kim derdi ki Cumhuriyet öğretmenleri nerede görülse dayak yiyecek, hakarete uğrayacak?... Kim derdi ki Atatürk'ün Bursa nutku yargıç önüne çıkarılıp yargılanacak?... Kim derdi ki bu milletin gözbebeği ve Atatürk'ün mektebi Harp Okullarına:

— Komünist yuvasıdır... diye hücum edilecek?...

Kim derdi ki lâiklik devriminin düşmanları «Mukaddes Cihat» ilân edip vatandaşı vatandaşa kışkırtacak?... Kim derdi ki demokrasi adına ve oy goygoyculuğu hesabına irticaa taviz üstüne taviz verilecek?... Kim derdi ki mebusluk maaşına kavuşmak için devrimler parça parça ve haraç mezat satılacak?... Kim derdi ki 1968 Türkiye'sinde, yaşı Cumhuriyet'ten küçük kadınlar konferans salonlarına toplanıp «tesettür» üstüne vaaz dinleyecek?...

Kim söylerse söylesin inanılmayacak şeyler yaşıyoruz. Atatürk düşmanlığı artık olağan bir şey sayılmaktadır. Acı olaylar artık acı vermiyor. Toplum duyarlığı kaybolmuştur; çünkü hasta bir vücuda iğne batırırsanız, haberi olmaz. Çürümüşlük her yanı sardıkça ve «ben çıkarıma bakırım» felsefesinde «ya hey» yaşayanlar çoğaldıkça, yüzde altmışı okuma yazma bilmez Anadolu karanlıkta kaldıkça, kim savunur

— Demirel Genel Başkanlıkta rakipsiz. —

— Oooh, dünya varmış yahu!..

Atatürk'ü ve devrimlerini, kim umursar Cumhuriyet Türkiye'sinin ilkelerini?...

— Atatürk'e saldırmışlar...
— Boşşver...
— Vaizin biri hilafet istemiş...

— Boşşver...
— İmam okullarında şeriat eğitimi varmış...
— Boşşver...
— Hafız kursları on binleri aşmış...

— Boşşver...
— Cumhuriyet Bayramında Devlet Tiyatrosu sahnesinde Abdülhamit'i öven piyes oynatılmış...
— Boşşver...

Boşvere vere boşluğa düşmek üzereyiz. A'dan Z'ye kadar her memleket meselesinde boşverenlere, içinde yaşadığımız medeniyet dünyası da boşvermek üzeredir. Uzun çağına ulaşmış bir dünyada, Atatürk'ün ölümünden otuz yıl sonra Atatürk'ü hazmedemeyen ve Suudi Arabistan yönetiminin istersine kendisini kap-tıran insan yığınları yetiştirmekteyiz. Bir ülkenin kalkınması ve uygarlık yarışına katılması insanla olacaktır. Biz insanlarımızı çağ dışı taassubun pençesinde körletip dururken, hangi kalkınmadan ve hangi nurlu ufuklardan söz açabiliriz?

Boşverizm ve nemelâzımcılık, okumuşların iligine işlerken, yeşil taassup da okulsuzların kafasını yıka-maktadır.

Karanlığın bulunduğu yerde yara-sa gibi uçuşur Atatürk düşmanları...

Bu karanlığı muhakkak yırtmak zorundayız. Atatürk yaşarken olmaz gibi görünen şeylerin olması, karanlık arttıkça yürürlüğe girmiştir. Abdülhamit'lerin, Vahdetin'lerin özlemini çekenlerin toplumunda yaşama-k Atatürk'çüler için dayanılmaz bir utanç haline gelmiştir. Bu gidişe «dur» deyemiyen bir Türkiye'de Atatürk'çülerin varlığından söz açmak boş laf olmak niteliğinden öte-ye geçemez.

Üniversite olayları devam ediyor. — Gazeteler —

DÜN...

BUGÜN!..

AKBABA

AĞABEYİMİN üstüste altı kızı, benimse üstüste dört kızım olduktan sonra, sülâlenin büyükleri olan bekâr amcamla babam, gün gelecek sülâle kuruyacak diye kara kara düşünmeye başladılar... İşte tam bu sırada Allah bir oğlan evladı vermesin mi bana? Peder, «Hayırlısı kız evladı» sözünü, bir anda politikacılar gibi tersyüz ederek, «Hayırlısı oğlan evladı» deyip o ihtiyar haliyle şakır şakır göbek atmaya başladı... Adamın hakkı var, şu yaşa gelmiş, tam on torun kucaklamış, mübareklerin hepsi de kız...

Kızların isimlerini çok kolay koy-muştuk... Peder bir sel tutturup git-mişti. Aysel, Yüksel, Gürsel, Türk-sel vesaire vesaire... Oğlan olunca tutturdur, illâ bunun da adını Veysel koyacağım diye...

— Yahu baba, pek battal bir isim, dedim.

— Ne koyalım ya?

Evet ne koyalım? Karım, kayna-nam, annem, peder, amcam, çocuk-lar, yeğenler harıl harıl evin şehza-desine isim aramaya koyılduk. Pe-der:

— Bana kalırsa ismini İsmet ko-yalım, hem ilerde paşa olur, hem de Allah ömür versin yüz yıl yaşar, dedi.

Annem:

— Olmaz! diye itiraz etti. İlerde benim torunum ihtiyar yaşında, yok ortanın solu, yok ortanın sağ, yok ortanın solunun sağının sağ, diye-rek erken mi bunasın? Olmaz öyle şey!

Kayınvalide:

— Efendim bana kalırsa ismini Osman koyalım, dedi. Padişah ola-maz ama, ilerde belki bir parti baş-kanı olur, parti başkanı olmazsa bi-le İzmir'e belediye başkanı olur, o da olmazsa akıl hastanelerinin biri-ne baştabip olur.

Annem yine atıldı:

— Olmaz!... Bölükbaşı'na benzesin de yavrum, ev bark yüzü görmeyip dokuz bavulla Alamanya ile Türkiye arasında mekik mi dokusun? Hiç zo-ru yokken yeni yeni Nasrettin Ho-ca fıkraları uyduracağım diye gece yarılarda dek uykularını mı kaçır-sın? Sonra İzmir'e belediye başkanı olsun da, ihtiyar yaşında pistlerde göbek mi atsın? Dünyada olmaz!...

Amcam:

— Bana kalırsa, efendim bu çocu-ğun ismini, hani Türk gibi kuvvetli sözü vardır ya, işte bu sözü dünya-ya bir kez daha ispat etmesi için Alparslan koyalım, dedi.

Annem itirazı yaptırdı yine:

— Ayol güreşçi olsa neyse! Biz bu çocuğun ismini Alparslan ko-ya-cak olursak ilerde mutlak komando olur. Haydi haydi, benim torunum eşkiya kovalayacak değil ya...

Onbeş yaşındaki kızım:

— Zeki koyalım, ses sanatkarı... demeden, amcam lâfını ağzına tıka-yıverdi:

— Kız, bu erkek çocuğu erkek! diye gürledi.

Annem:

— En iyisi bunun ismini Ali ko-yalım! deyince, bu kez itirazı ba-bam yaptırdı:

— Hıh, çocuk ilerde Adana gibi yere belediye başkanı olsun, sonra barlardan dışarı çıkmasın, daha sonra da sanki Jaklin modasını bili-yormuş gibi, kendinden yırmı yaş küçük bir kızla evlensin, reis koltu-ğundan olsun değil mi? dedi.

Karım:

— En iyisi Kasım olsun, dedi.
— Hayır, diye bağırdı kayınvalide, olamaz! Sonra benim torunum et-tim etmedim, yaptım yapmadım di-ye hem kararsız, hem de zararsız bir insan mı olsun? Olmaz efendim!

Şurama geldi, bağırdım artık:

— Yeterin yahu, görmemişsin bir oğlu olmuş, çekmiş şeyini kopar-

mış... Ne bu be!... Koyalım şuna bir isim gitsin. Nasıl Lefter iyi mi? Babam:

— Dünyada olmaz, dedi.

— Niye olmasın be baba? Tüm-müz kafamızla para kazanıyor, acı-mızdan ölüyoruz, hiç olmazsa bu oğlan ayağıyla para kazansın da a-partmanlar, arabalar görsün.

— Evlâdım ben müslüman bir a-damım. Müslüman bir adamın ço-cuğu öyle futbola motbolla uğraş-maz. Bana kalırsa ismini Ebüziddin koyalım!

— O da niye?

— Niyesi var mı oğlum, bakarsın ilerde ismine bakarlarsa, hemen bü-yük bir şehrin müftüsü yapıverirler. Ondan sonra torunum gün yirmi dört saat otursun, tıkr tıkr maa-sını alsın.

— Hey Allahım!... dedim. Sonra ilâve ettim: Bana bakın, ben bu ço-cuğun babasıyım, değil mi?

— Evet, dediler.

— Öyleyse çocuğun ismini koyu-yorum.

— Ne koyuyorsun?

— Koydum bile!

— Ayol ne koyuyorsun?

— Ecevit!...

— Ne, Ecevit mi?

Hepsi birden saçlarını başlarını yolmağa başladılar... Bir ağlıyorlar bir ağlıyorlar ki, sormayın...

— Yahu durun, Bülent falan değil, sadece Ecevit. Yâni ya sade pilâv gibi... Bülent'siz Ecevit bu...

Babam elimi tutmuş kanlı gibi yalvarıyor:

— Gel oğlum etme eyleme, yazık etme çocuğu. Bunun Ecevit'i de bir, Bülent'i de bir...

Amcam:

— Tüh tüh, sülâlenin tek erkek çocuğuydu! diye dövünmeye başladı.

Karım, iki gözü iki çeşme:

— Ben onu dokuz ay karnımda ta-sıdım Ecevit olsun diye mi? dedi.

Babam tekrar yalvarmağa başladı: — Oğlum yol yakinken gel şunu Kerevit'e çevirsek, varsın Kerevit diye insan ismi olmasın, ama biz koyalım...

— Olmaz baba, dedim, bu ismi ba-na gece rüyamda bir beyaz sakallı kişi söyledi...

Amcam dişlerini gıcırdatarak:

— Vallahi billâhi İnönü'dür, dedi.

— Yok canım, benim gördüğüm ihtiyarın bir elinde tesbih, bir elin-de abdest ibrîği vardı...

Peder böyle şeylere inandığı için:

— Madem öyle, adıyla bin yaşa-sın çocuk, deyip kestirip attı.

Ve bizim çocuğun nüfus cüzdanı-na, o günden sonra, «Ecevit Türki-ye Cumhuriyeti vatandaşdır» diye yazıldı.

Aradan günler geçti, bizim Ecevit yavaş yavaş büyümeğe başladı. Öyle uslu, öyle akıllı bir çocuk ki, oturt-lazımlığa, bir kiş kaldırma, gık de-miyor... Yüzüne bakan olursa he-men başını öteki tarafa çevirip kıp-kırmızı kesiliyor. Görenler:

«Aman aman ne uslu çocuk bu böyle, bin maşallah!» diyorlar.

Kerata, hemen bir yaşında konuş-mağa başladı. İlk sözü de:

— Babacı çiş vay! oldu.

— Yap yavrum!

— Babacı izin vey!

— Ne izini?

— Çiş izini.

— İzin çıktı, yap yavrum!

Bu kez tuvaletten bağıyor:

— Babacı büyüt çiş vay!

— Et yavrum!

— Babacı izin vey!

— İzin çıktı yavrum!

Torununun bu halini gören ba-bam, gözlerinden tane tane yaş akı-tarak:

— Vah benim torunuma vah! di-yor...

Ecevit bir buçuk yaşına girince bilinmez, kimden öğrendi, nasıl öğ-rendi, evellallah rahat hazırol'u öğ-rendi...

Eve gelirim, çocuk duvarın dibin-de hazırol vaziyetinde...

— Nasılsın oğlum?

Oğlandan ses yok!...

Annesi dövüne dövüne:

— Ah ah hep sensin, koydun ço-cuğun ismini Ecevit gör işte şim-di! diyor.

— Yahu! diye bağıryorum ben, nur yüzlü sakallı!...

Babam lâfımı ağzıma tikiyor:

— Hay senin o nur yüzlüne de, eli tesbihline de... diye bağıyor.

Karım:

— Yahu çocuk dikile dikile bir hal oldu, şuna bir rahat çeksen, zavallının ayakları kopacak, diyor...

— Rahat çocuğum rahat!...

Sofraya oturuyoruz, önünde en sevdiği yemekler:

— Ye oğlum!...

Oğlan elini uzatmaz...

— Ye oğlum!...

— Babacım izin!

— İzin çıktı.

— Ama, dedem izin veymedi da-ha...

Babam, dövüne dövüne:

— Ye yavrum ye! diyor ve ilâve ediyor: Seni bu hallere sokanın!...

— Ama annem izin veymedi ki da-ha...

— Ye yavrum ye!...

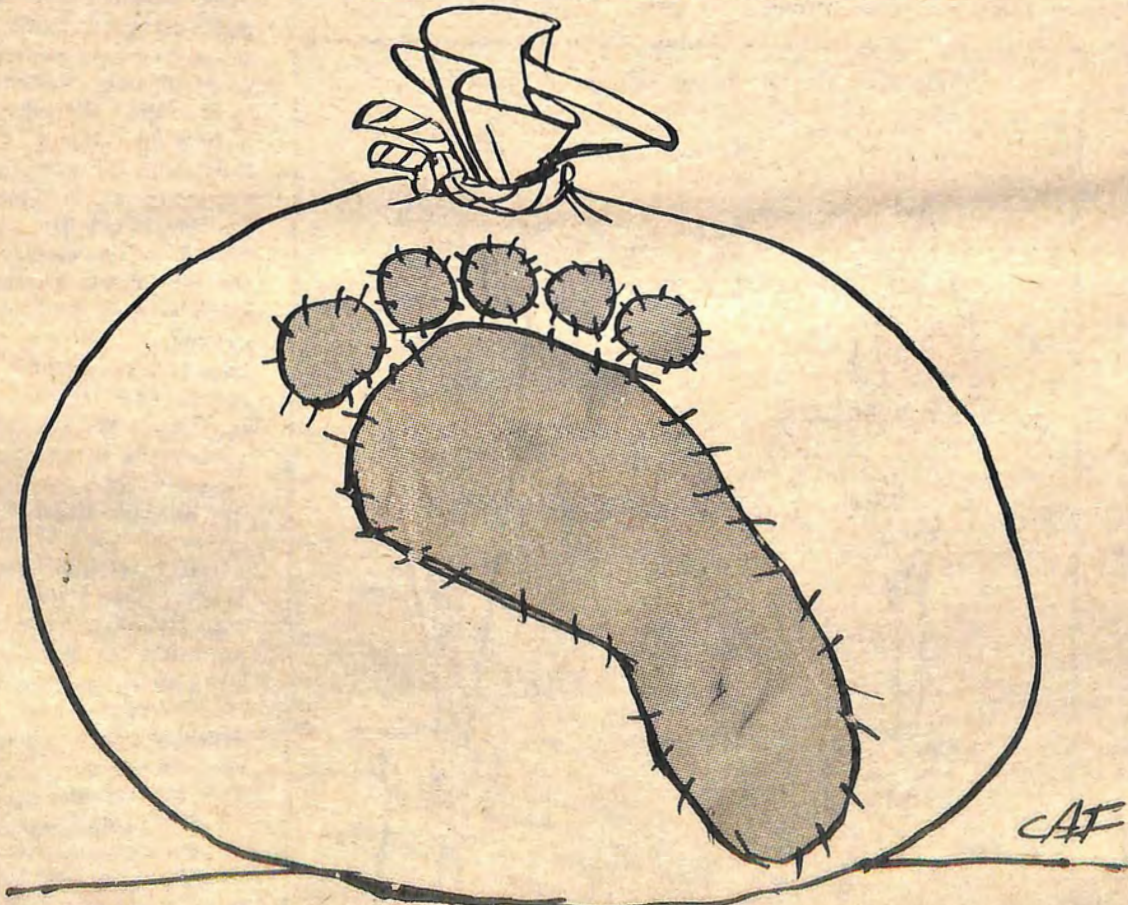
— Anneannem?...

— Ye benim tonton torunum ye!.. Allah damat bir şeyler demem... Ço-cuğun kanına girdin!

— Babaannem?...

— Yesin benim bir tanem!...

Zavallı Ecevit'imiz, şayet uyku za-

İstanbul Belediyesi «Ayak bastı parası» alacak. — Gazeteler —

mani kimse farkına varmazsa, bıca-
recik ayakta gözleri kıpkırmızı, bi-
zim emrimizi bekliyor...

— Oğlum yatsana!
— İzin babacığım...
— İzin çıktı, yatabilirsin!
— Annem?
— Annesi, şuna izin çıktı de!
Annesi koşup sarılıyor oğluna ve
bana dönüyor:

— Seni şu hallere koyanın... Ah
yavrum ah, ah Ecevit'im ah!... di-
yor.
— Aman anneciğim, sakın kıpı-
datma beni, hazyoyum bozulacak.
— Rahat yavrum rahat!
— Babam?
— Babası şuna rahat de!
— Rahat oğlum rahat!
— Dedem de desin!
— Dedesi şuna rahat çek!
— Rahat torunum rahat!... Ah ah,

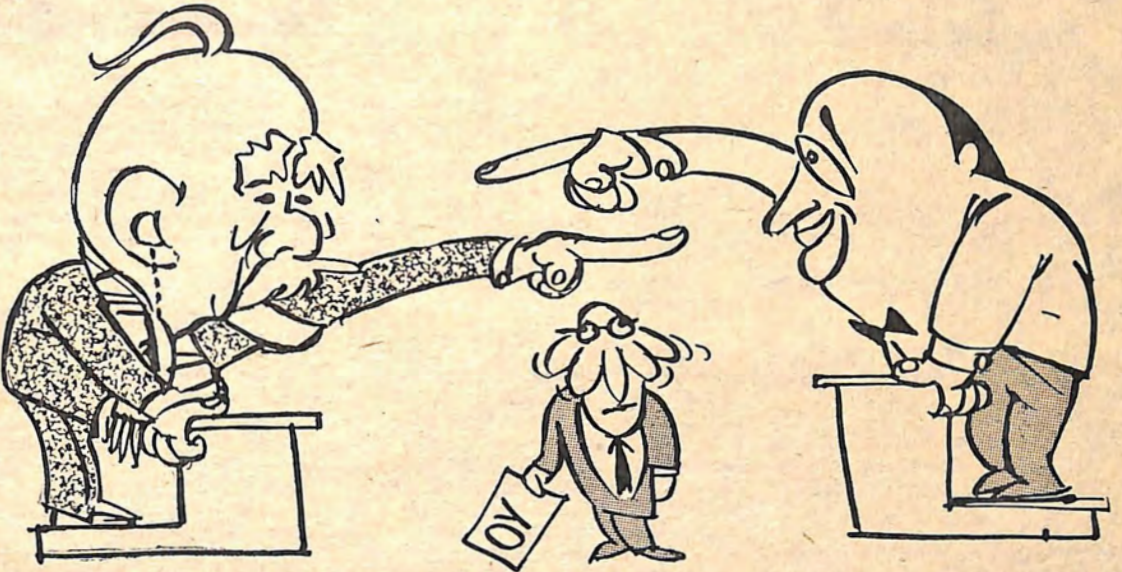
yarın bu çocuk büyüyecek, adam o-
lacak, evlenecek... Ya işte o zaman
felâket, işte o zaman felâket... Ah
oğlum ah, ne diyeyim ben sana, dün-
yada isime kıran mı girmişti de
tuttun Ecevit koydun?

Ama bütün bunlara rağmen, bir
tek şeyden ümitliyim... İsmet Paşa
hiç düşünmesin... Şayet ilerde Al-
lah gecinden versin, otuz kırk yıl
sonra Bülent Ecevit'e bir şeyler o-
lacak olursa, Paşa hiç gamlanma-
sın, bir Ecevit daha yetişip geliyor...
Yeter ki Paşa dişini sıksın...

Muzaffer İZGÜ

Gün ola, harman ola...

İnönü — Sayın vatandaş, oy'unu ona ver!..

Demirel — Sayın vatandaş, oy'unu ona ver!..

— Ne mutlu Türküm diyene!

Bizim kuşak dudaklarında ve
kulaklarında bu sözle büyüdü.
Tam bir içtenlikle, kuşkusuzca,
yüzde yüz inanırdık bu sözdeki
hikmete.

Türk doğduğuma bugün de piş-
man değilim. İnsanların «Şurada
mı, yoksa burada mı doğmuş ol-
saydım daha iyiydi?» diye boş
ve egoistçe düşüncelerle vakit ge-
çirmelerinin değil, nerede doğ-
muşlarsa bir an önce oranın in-
sanlığa yakışır duruma gelmesi-
ne çalışmalarının gereğine ina-
nanlardım. Ama «Ne mutlu
Türküm diyene» sözünün yüzde
yüz doğruluğuna vaktiyle inani-
şimdiki rahatlığa biraz gülümse-
mek de elimden gelmiyor şim-
di.

Çok şükür, memleketten gaze-
teler buraya ulaşmaya başladı.
Bir kaç haftada fena halde özle-
yiverdiğim yurdumun havasıyla
dolu bir paketi açar gibi sevinç
ve heyecanla yırttım ilk gün ge-
len gazetenin kabını.

Birinci sayfada gözüme çarpan
ilk haber İlhan Selçuk'un hapse

YELPAZE

BİR BİZDEN ...

hüküm giyişle ilgili başlık ol-
du.

Gerisin geriye gırtlığımıza tıklı-
dı sevincim.

Bilirim, «adalete intikal etmiş»
konular tartışılmaz. Öyle bir şey
yapacak değilim. Diyeceğim baş-
ka.

Şimdi Türkiye'de «Oh, bir za-
man bir tanesi daha eksildi.» di-
ye keyifle el uğuştururları, keh
keh göbek hoplatanları, uygun
yerlerine kına yakmağa hazırla-
nanları görür gibi oluyorum.

Böyle durumlarda hep söyledigim
bir şeyi tekrarlayayım:

Boşuna sevinmesinler.

Ulusumuzun mutluluğu ve hay-
siyeti uğrunda aktif görev alan
aydınlar, gerekirse alabilecek o-
lanların sayısının yüzde biri bile
değildir. Söz gelimi basında ka-
lem oynatan öyle on kişi varsa,
iş başa düştü mü nöbet devrala-

bilecek en az bin kişimiz vardır.
İnanın.

Çünkü Türkiye'de adam sayıla-
bilecek adamlar bereket versin
hep okumuşlar kitlesinin namus-
lu kanadından yetişiyor. Bizde a-
dam kıtlığından yakınmak âdet-
tir. Belki gerçekten de yoktur
gönlümüzün istediği sayıda tam
«adam». Ama bir de karşı tarafa
bakın. Türkiye'nin karanlık, çü-
rük kanadına. Orada kaç kişi var?

Hani çocukların bazı oyunla-
rında iki takım karşı karşıya ge-
lir de «Bir sizden, bir bizden» di-
ye oyuncu çıkarılır. Aynı şeyi
Türkiye'nin iki kanadı arasında
yapsak yarım dakika geçmeden
karşı tarafta bir gazetenin tele-
fonlarına bakabilecek adam kal-
maz

Zaten bunu bilmenin rahatlığı
değil mi insanlarımızı bütün gö-
revlere canla başla sarılmaktan
zaman zaman alakoyan? Meselâ

ben günlük basındaki köşemi bı-
rakıp tiyatroya dönebilir miydim
inandığım tutumun Türkiye'de
nasıl olsa her gün yeteri kadar
savunulacağını bilmeseydim?

Amaaa... Durum zorla değışti-
rilirse... Dostlarımın şu ya da bu
yoldan teker teker saf dışı edil-
diklerini görürsem...

Ey el uğuştururlar, kehkehci-
ler, kınacılar mınacılar: O za-
man ilk jete atlayıp bir kaç saat-
te yurduma dönmez, safa girmez,
sizin hoplayan göbeklerinizi iğne-
lenmiş balonlar gibi söndürmek
için elimden geleni yapmaz mı-
yım?

Gerekirse bol sayıda bulundu-
ğunu sizin de pekâlâ bildiğiniz
bütün namuslu aydınlarımız aynı
kuyrukta sıraya girmezler mi?

Onun için «Sevinmeyin, aklını-
zı başınıza toplayın, cinleri tepe-
lere sıçratmayın» diyorum işte.
Yedek bolluğuna güvendiğini i-

çin.
Bir de siz depoyu yoklayın ba-
kalım, yedek parça durumu ne
merkezde?..

Efendim?

Refik ERDURAN

2. ADAM...

3. ADAM...

İsmail Akçay, Olimpiyatlarda
maraton dördüncüsü oldu.
— Gazeteler —

CAF

4. ADAM!...

Bir Sarhoş meyhanenin dinasını kıldı

— Merhaba beyfendi...
— ...!
— Beyfendi, merhabalar...
— Merhaba efendim.
— Affedersiniz, sizi rahatsız etmiyorum ya...
— Eştâfurullah... Hatırlayamadım birden, acaba nerden tanışıyoruz?
— Tanışmıyoruz ki... İşte burada tanışmış olduk...
— Yaaa!...
— Yaaa!... Siz de benim gibi yalnız başınıza oturmuş içiyorsunuz, tanışalım, dedim...
— ...!
— Her ne kadar tanışmıyorsak da... Müsaade eder misiniz, kadehimi sizin için kaldırayım... Şerefimize!
— Şerefimize!
— Şerefimize başıma içmesini hiç sevmem... Eş, dost olmalı, arkadaşlar olmalı ki...
— Ben de kalabalıktan hiç hoşlanmam, hep yalnız başıma olmak isterim...
— Yalnızlık Allah'a mahsus beyfendi...
— Bir de bana... En büyük yalnızla en küçük yalnız...
— Hadi içelim öyleyse... Şerefimize...
— Sağolunuz, şerefimize...
— Rica etsem, masama şeref verir misiniz?
— Teşekkür ederim, rahatsız etmiyorum...
— Öyleyse, müsaade buyurur musunuz, ben yanınıza geleyim?
— Siz bilirsiniz... Nasıl isterse-niz...
— Teşekkür ederim, beni masanıza çağıracağınızı biliyordum. Nasilsiniz efendim?
— Nasıl olacak... Halimiz işte ortada... Bundan iyisi can sağlığı. Berbat...
— Yaa, vah vah!... Gam dağıtır, içelim... Şerefimize!
— Mersi... Siz nasılsınız?
— Çok, çok iyiyim... Her zamanki gibi. Siz sordunuz, daha da iyi oldum...
— Öyleyse hadi içelim... İyiliğiniz için...
— Sağolunuz... Ben bu küçük meyhaneyi çok severim...

— Ben hiç sevmem...
— Demek siz içkili gazinoları, büyük meyhaneleri seviyorsunuz.
— Yooo...
— Öyleyse açık havada güzel bir yer, deniz kıyısında filân...
— Yooo...
— Çok tuhaf... Öyleyse neye geliyorsunuz buraya?
— Bilmem... İçmek için işte... Hadi içelim...
— Şerefimize...
— Şerefimize!
— Çok özür dilerim, bişey sorabilir miyim? Çok üzgün görünüyorsunuz, neden bu üzüntünüz?
— Sebebi bir değil, on değil, çok... Anneciğimi kaybettim, öldü zavallı...
— Yaa... Başınız sağolsun... Şimdi anladım üzüntünüzü... Hadi içelim... Ne zaman öldü anneniz?
— Aşağı yukarı kırkbeş yıl oluyor... Ben on üç yaşındayken...
— Çok zaman geçmiş...
— Benim için daha dün gibi...
— Ağlamayın... Ölenle ölünmez ki... Ne yapalım... Elden ne gelir? Benim de annem, kırkbeş yıl önce ölmüştü, ben de on üç yaşındaydım. Hadi içelim...
— Annenizin ölümünden hiç üzülmemiş gibisiniz...
— Yok canım... Çok üzüldüm elbet... Ama ne yapabilirim, elden ne gelir?... Unutmaya çalışıyorum... Başka türlü yaşamaz ki...
— Ben hatırlamaya çalışıyorum...
— Yaşamamız gerekli...
— Yaşayıp da ne olacak?
— Peki, ölüp de ne olacak? Onu hiç bilmiyoruz... Nasıl olsa öleceğiz, ne diye acele edelim?...
— Çok iyimsersiniz...
— Dünya iyi de ondan... Siz de çok kötümsersiniz...
— Her şey kötü de ondan...
— Kötü şeyleri görmeyin, duymayın...
— İyisi, güzeli yok ki... Ben sağır mıyım, kör müyüm?... Hadi içelim.
— İçelim... Şerefimize!
— Rica ederim, bana siz değil, sen dersensiz çok memnun olurum.
— Teşekkür ederim...
— Dostluğumuz için... Dostluğuna...
— Boşver kardeşim...
— Elde mi? Acım bir tane değil

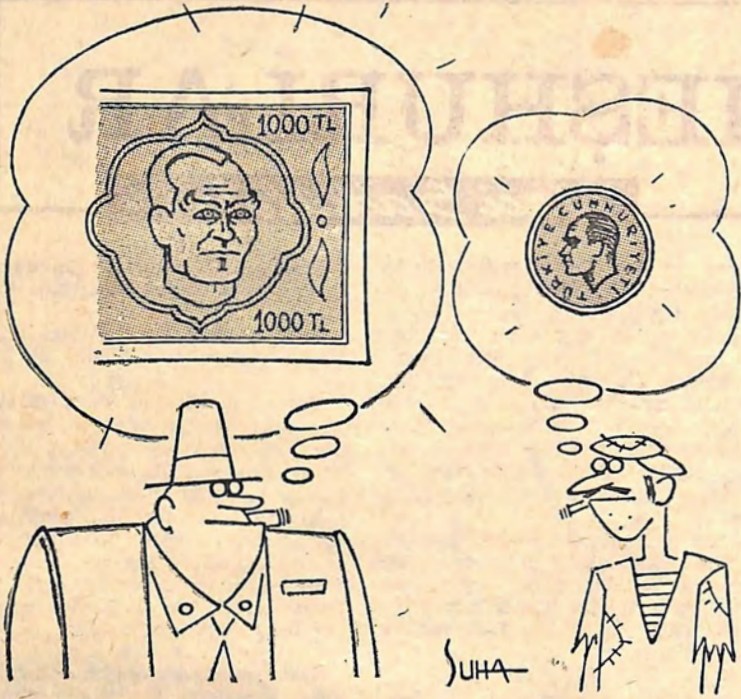
ki... Babam da öldü...
— Yaa, vah vah... Başın sağolsun... Baban ne zaman öldü, yeni mi?
— Yeni öldü sayılır, iki ay önce... Kanserdi... Kurtulamadı...
— Ama ağlama kardeşim... Bak, benim de babam öldü. Ne tuhaf, benim babam da iki ay önce kanserden öldü...
— Üzülmüyor musun?
— Üzülsem ne geçecek elime, dırilecek mi babam?
— Şaşıyorum sana...
— Genç değildi. Yaşayacağı kadar yaşadı, seksenbeş yaşındaydı.
— Benim babam da...
— Kurtuldu sayılır. Çünkü dayanılmaz ağrıları vardı. Öyle yaşamaktansa... Hadi içelim...
— İçelim canım... Ölüm, korkunç bişey... Bir gün öleceğimi düşündükçe dünya bana zindan oluyor...
— Ben de hep ölümü düşünürüm, ama ölümü düşündükçe dünyanın daha çok tadını çıkarıyorum... Nasıl olsa öleceğim, şu bir kaç günlük ömür için üzülmeye değer mi?
— Aaaah ah!... Karım kaçtı, karım... Beni asıl üzen o...
— İçelim, unutursun... Hadi!... Benim de karım kaçtı...
— Karın kaçtı diye nerdeyse keyfinden oynayacaksın. Belki de karını sevmiyordun, oysa ben çok se-verim...
— Yooo, ben de seviyorum. Ama zorla güzelliğiz olmaz ki... Mademki kaçtı, güle güle...
— Ne yapacağımı şaşırdım.
— Benim yaptığım gibi yap... Boşanacağım elbette... Sonra da yeniden evleneceğim bir iyi, güzel kadınlı... Hah hah hah... Hadi içelim.
— İçelim... Ooof, of!... İçim ya-nıyor, içim... Sana içimi dökebilir miyim?
— Elbette...
— Benim asıl derdim başka... Benim bir de sevgilim var...
— Benim de...
— Ondan bir gün bile ayrılamaz-ken, kalktı onbeş günlük geziye çıktı, bir akrabasının yanına...
— İyi ama bunda tüzülecek ne var? Benim sevgilim de onbeş gün için akrabalarının yanına gitti. Onu öz-lü-vorum, onbeş gün sonra birbirimize kavuşacağız diye şimdiden sevinio-yu-

rum. Hadi, kavuşma sevinci için... İçelim.
— Sen adamı patlatırsın... Ben hastayım hasta, anladım mı?
— Yaaa, çok üzüldüm, öyleyse ha-di içelim de unutamız derdimizi.
— Hadi...
— Yoksa ülser misin?
— Nerden bildin?
— Ben de ülserim de... Hah hah hah...
— Yahu, insan ülserim diye gü-ler mi?
— Tabii... Ya kanser olsaydım, daha mı iyiydi? İyi ki ülserim... Ha-di, kanser olmadığımız için içelim...
— Şerefine!... Aaaah, ah!... Bütün bu belâlar yetmezmiş gibi...
— Ne oldu?
— Hakımı yiyorlar, altı yıldır terfi ettirmiyorlar. Ne olacak, bü-yüklerden bir tanıdığım yok, iltima-sım yok... Benim gibi garibin hak-kını yemek kolay... Unutmak istiyor-um, unutmak... Hadi içelim karde-şim...
— İçelim... Hah hah hah... Hoh hoh hoh... Aman gülmekten gözle-rimden yas geldi.
— Ne o? Çok komik bişey mi söy-ledim? Gülmenecek ne var bunda?
— Aynı şeyler benim de başımda da ona güliyorum... Hah hah hah... Beni de altı yıldır terfi ettirmiyor-lar.
— Eee, ne var bunda memnun o-lacak?
— Tabii memnunum. Hiçbir tor-pilim olmadan da namusumla çalış-şıp yaşayabiliyorum, vicdanım ra-hat... Hadi içelim...
— Evet ama, kirasını veremedin diye seni de evinden çıkarsınlar da o zaman götürürüm seni, güler misin, yoksa benim gibi ağlar mısın?
— Hah hah hah... Hih hih hih... Ay çok güldüm, şimdi bayılabacağım...
— Ne o yahu?
— Beni de evden çıkardılar, hem de eşyalarımı haczederek...
— Benim eşyalarımı da... Radyo gitti, halı gitti...
— Benim radyo da, halı da... İki hafta önce...
— Benim de iki hafta önce... İyi ama, neden keyifleniyorsun?
— Yahu, radyo çok eski modeldi, kurtuldum... Halı da eskiydi çok, pi-re yuvasıydı... İnşallah, yenisini a-lacağım, param oluncu...
— Senin her işin yolunda... Benim öyle değil ki...
— Neyin var?
— Ah ah... Daha ne olsun karde-şim?... Ooof, of!...
— Ağlama yahu, ağlama n'olur-sun...
— Ben ağlamayayım da kim ağla-sın?... Seçim sonucu rezalet... Bi-zim partinin aldığı oylar, geçen se-çime göre daha da azaldı... Böyle mi olmalıydı?
— Hah hah hah... Yahu, ne var bunda tüzülecek?... Ben de o partinin üyesiyim.
— Demek sen, oylarımız azaldı di-ye memnunsun?
— Tabii... Bu tokadı yedikten son-ra, partimiz biraz derlenip toparla-nır da kendine gelir. Ya bu bozuk durumdayken oyları alıp iktidara gelseydi, daha mı iyi olurdu? Hah hah hah...
— Hadi içelim öyleyse...
— İçelim... Şerefine...
— Ooof of!...
— Yahu, yine ağlamaya başlama...
— Nasıl ağlamam kardeşim... Dün bizim takım yine yenildi. Artık bize şampiyonluk yok bu yıl...
— Hangi takımdansın?
— Horhor Spor...
— Aynı takımı tutuyoruz... Ama bunda tüzülecek ne var?
— Yani takımım yenildi diye gö-bek mi atayım senin gibi?...
— Yenilsin ki bizim takım, başın-daki parazitleri atsın, yoksa düzele-ceği yok... Bundan iyi şey olur mu be?... Hah hah hah...
— Hadi öyleyse içelim...
— İçelim arkadaşım...

Üniversiteye giremeyen gençler «gece öğrenimi» istiyor. — Gazeteler —

KARA TAHTA!

ATATÜRKÇÜLÜK!

— Ooof of...
— Yine ne var be yahu?...
— Para yok, borçlandım... Daha ne olsun?...
— Hah hah hah... Hoh hoh hoh...
— Ben de borçluyum da onun için güliyorum, dörtbin lira borcum var...
— Benim borcum da dörtbin lira...
— Peki ama, bunda üzülecek bişey yok ki... Borç, yiğitin kamçısıdır arkadaş... Boyuna borçlanacaksın ki, hızlanıp daha çok çalışsın... Hah hah hah...
— Hadi, öyleyse içelim... Şerefine!
— Şerefine!
— Ah ah... Ben böyle olacak adam mıydım? Ayakkaplarım eskidi de yenisini alamıyorum...
— Hoh hoh hoh... Hah hah hah... Hih hih hih...
— Hadi bakalım, buna da gül...
— Tabii gülerim... Benim ayakkabım da eskidi de ona güliyorum. Eski ayakkabı çok rahat olur. O ayağıma, ayağım ona alışmış... Ya param olup da yeni ayakkabı alsaydım, ayağımı vuracaktı, sıkacaktı filân...
— Ooof of...
— Sen üzülmeyen, ağlamadan duramaz mısın be?
— Nasıl üzülmüyeyim, gazeteleri okumadın mı?
— Ne var?
— Mahvolacağız... Dünya mahvolacak... Üç gün sonra dünyamıza kuyruklu yıldız çarpacakmış... Kıyamet kopacak...
— Ağlama be kardeşim, ağlayıp da beni de güldürme... Hah hah hah...
— Kıyamet kopacak diyorun, sen güliyorsun hâlâ... Ne vurdum duymazsın... Sen gülmeden duramaz mısın?
— Hah hah hah... Hoh hoh hoh... Kıyamet mi kopacakmış... Hadi içelim öyleyse...
— İçelim hadi... Peki neye güliyorsun?
— Niçin gülmiyeyim?... Kıyamet kopacaksa, kimbilir ne cümbüşlü olacaktır... Elle gelen düğün bayram kardeşim... Hah hah hah...
— Ooof of... Öleceğiz be...
— Hah hah hah... İyi ya işte, böyle üzülüp, ağlayıp duracağına ölüme kurtulursun... Hah hah hah... Hadi içelim...
— İçelim öyleyse... Ooof of!...
— Ağlama, n'olursun yahu!... Ne-ye ağlıyorsun, ne var?
— Hiçbir şey yok... Ooof of...

— Bişey yoksa neden boyuna of of çekiyorsun?...
— Durup dururken de içilmez ya... İçmeye vesile olsun diye of da çekerim, ah da çekerim...
— Hadi içelim öyleyse...
— İçelim kardeşim, hadi... Şerefefe!
— Hah hah hah... Hoh hoh hoh... Hih hih hih...
— Gülecek ne var?...
— Bişey yok... Hani biraz keyiflenelim de içelim diye... İnsan keyiflenmeden deli gibi içmez ya...
— Hadi içelim öyleyse...
— Şerefefe!
— Aah ah!... Ooof of!...
— Hah hah hah... Hoh hoh hoh...

Küçük meyhane tıklım tıklım doluydu. Tezgâhın karşısındaki duvarda büyük bir ayna vardı. Aynanın tam önündeki masada, yüzü aynaya dönük bir adam, tek başına oturmuş, içip duruyor, bir yandan da kendi kendine konuşuyordu aynadaki hayâline bakarak... Konuşurken konuşurken, ah-of çekerek ağlıyor, arkasından kahkahalarla güliyordu. Birden büyük bir şangırtı duyuldu. Tek başına içen adam, önce kadehini, sonra sürahiyi atıp aynayı kırmıştı. Böylece, saatlerdir konuştuğu adamı öldürmüştü.

Hangisinin ölüp, hangisinin sağ kaldığını kimse bilemeyecekti, kırılan aynada ölen iyimser olan mıydı, yoksa kötümser olan mı?

Aziz NESİN

FERİT BASMACI PORTRE II

İş Bankası Genel Müdürü Ferit Basmacı'nın portresini, kendisini görmeden, resmine baka baka çizmiştim. Eskiden «resim üze» evlilikler bile olurdu ve hepsi mutsuzlukta bitmezdi de!...

Eğlenceli bir nokta, geçen sefer telefonda karşıma çıkan «eriyik ses» özel kalem müdürününki değil, kendisininkiymiş!...

İş Bankası, Merkez yapısı Ulus Meydanı'nın bir köşesindedir. Yarım asıra yakın bir zaman önce, bir İtalyan mimar tarafından yapılmış. Yabancı profesörler, bizim Üniversiteye damladıklarında nasıl eriyorlarsa, o da erimiş bizim havamızda, garip!... Teli düşünmüş, pulu düşünmüş, içimizin karışıklığını düşünmüş, gösterişe düşkünlüğümüzü düşünmüş ve ayağını öyle uydurmuş!

Merddivenler sümüklüböcek içince dönek... Mermer, yaldız, akajı... Sütun... v.b... Bütün katlardan aşağıdaki «kuru muamele» kısmı görülüyor, gireniyle çikaniyle oturanyla...

GENEL MÜDÜRÜN ODASI

Duvarları, tavanlara kadar kaplayan akajı parlatılmış, ha parlatılmıştı. Güzel ağaçtır akajı, onca cılıza muhtaç değildir. O parlaklığın üzerinde yer yer yaldız entrelac'lar vardı. Onlar da kendi parlaklıklarınca parlıyor... Büroyu (büro da akajıydı) sırtlayan evrak dolabı da akajıydı. Yerde bir Hereke halısı uzanıyordu metrelerce, lâcivert, pembe, beyaz...

VE GENEL MÜDÜR

Bunca akajıyla çevrili Genel Müdür, bürosunun başındaydı. Sık, gri-beyaz balık sırtı elbise, orta boylu, «tereddütsüz» psikolojili ve o tereddütsüzlüğün sonunda kendinden memnun... Tevazu içinde memnun ama memnun... Sempatik, bir filmde büyük patron rolüne çıkacak kadar düzgün!...

Görmeden yaptığım portrede yanlışladığım noktalar var: Benden, apayrı bir dokuda, orada yanlışlamışım. Bana yabancı nosyonlar «faiz, ciro» falan, ka-

fasında fır dönüyor, muhakkak!... İnsan sarrafı muhakkak ve insanları istediği yola gütmeye alışmış... Bir kusuru, karşısındaki de, azıcık muhakeme, azıcık düşünce sahibi olabileceğini hesaplamamak...

«Yetişmiş» olduğu belli mesleğinde.

Kalıp kıyafet her şey iyi... Fena olan nesi?... Söyleyeyim... Benim nefretler içinde olduğum bir sâkin, tane tane, geleneksel demagoji... Başka kelime bulamıyorum:

— «Bu mevkie sadece, çalışmamla geldim...»

(Ayyy öğretse bencâğıza o çalışmakla başarıya ulaşma sırrını... Özümün başına ters olarak ne geldiyse, o çalışma ve o gayretten geldi de...)

«— Buradaki insanlar aynı idealde birbirine bağlıydılar...»

Bu cins demagoji...

Kendinden önce gelen Genel Müdürleri övmesi de, hem bir kurtuazi, hem bir dayanışma, hem bir biçimcilik örneği...

«— Tamamen samimiyim» diyecek...

Yooo, bizde, o mevkie gelmiş adam, uyurken bile samimi değildir!...

Onu demedim kendisine. Akajular pırl pırl parlıyordu. Genel Müdür son derece şık ve alımlıydı, o havayı bozmak istemedim...

İş Bankası bir nevi tarihtir. Bir nevi sağlamlık sembolüdür. Sokaktaki adam, öyle görür onu... Başındakileri de öyle görmek ister.

Ferit Basmacı'nın iyi tarafları var. Konuşmasını biliyor, bakınmasını biliyor, hattâ gülmesini biliyor... Ve hattâââ, fantezisi de var. O meşhur Çankaya'da, saltanatlı Genel Müdür yapısında oturmuyor, o fanteziden ötürü. (O yapıyı zaten, yabancı konuklara ayırmalı, onları misafir edecek yapı yok da her seferleynin Dışişleri Bakanı yerini onlara bırakıp taşınıyor: Olacak iş mi?...)

Şu demagoji tarafı olmasa. O tarafı politikacılarımıza bırak-sa!...

Nimet ARZIK

NAKARAT!

TANIDIĞIM MEŞHURLAR

Naci Sadullah

ÇALLI İBRAHİM

— III —

Çallı İbrahim dediğimiz o koca adam, bir büyük sanatkar olduğu kadar, bir «büyük ve canlı sanatkarlar fabrikası» idi.

Nitekim bugünün ünlü üstadları ve profesörleri olan Cevat Dereli, Ali Çelebi, Zeki Kocamemi, Edip Hakkı Köseoğlu, Eşref Ören, Refik Epikman, Nurullah Berk, Arif Kapitan, Zeki Faik İzer, Ziya Keseroğlu, Hamit Görele, Halil Dikmen, Bedri Rahmi, ve şimdi isimlerini hatırlayamadığım daha nice niceleri hep onun yetiştirdiği birbirinden canlı ve birbirinden değerli sanat eserleridir. Fakat bugün çoğu «Büyük ressam» ve «Profesör» olabilmiş o eski öğrencileri de bilirler ki, Çallı İbrahim dediğimiz o koca adam, bir büyük ressam, bir usta hoca olduktan başka, son derece üstad bir «nükte» mimarıydı. Nitekim onun tarafından zaman zaman yapılmış gerçekten şahane nüktelerin bir çokları, tıpkı onun en nefis tabloları kadar ölümsüz kalmışlardır!

Ben sizlere, başkalarından pek çoklarını dinlediğim o gerçekten enfes nüktelerin sadece bizzat şahidi olduklarımı anlatacağım.

Sene 1934.
Ankara'da, Cumhuriyetin kuruluşundan sonraki ilk basın kongresi toplanacak.

Ben, bu kongreye İstanbul'dan seçilmiş «Dilekler Encümeni sözcüsü» sıfatıyla Ankara'dayım.

Ankara, son derece berbat bir kışın, karlı, tipili sağnakları altında âdeta inliyor.

Bir gece, kaldığım «Ankara Palas» otelinin kapısında, Çallı İbrahim'le

karşılaşıp sarmaş dolaş olduk:

«— Duymuştum senin burada olduğunu ama, nerede kaldığını bilmiyordum, dedi. Ve ben de onun o sırada ne münasebetle Ankara'da bulunduğunu sorunca, o, ancak kendisini yakından bilenlerce malum bulunan o anlatılamıyacak kadar sevimli edasıyla cevap verdi:

«— Siz diktatörlüğün feshini istemeye gelmişsiniz, ben de diktatörün resmini yapmaya geldim. Siz havanda su dövdüğünüz için sonunda hava alacaksınız. Ama benim eserim yaşayacak!...»

Onun o zaman yanılmamış olduğunu, otuz küsur yıl sonra, şimdi çoktan anlayabilmiş bulunmaktayım.

Nitekim gerçekten de onun «Atatürk» tablosu kaldı ve bizler çoktan o zaman, —kendisinin verdiği şımarıklık içinde— devirmek istediğimiz o sevgili diktatörü mumla arar olduk!

Geçelim; «Akbağa» da bize ayrılmış sütunlar, ciddi konuşma yeri değil!

Fakat Çallı İbrahim, o zaman öyle demiş olmasına rağmen, —şüphesiz çok sevdiği Atatürk'ün şahsına değil— ama o devrin pek çok şartlarına şiddetle muhalifti.

Nitekim, «Ankara Palas» kapısında karşılaştığımız o günün gecesinde, «Ankara Palas» pavyonunda karşılıklı oturup kadeh tokuşturmaya başlayışımızdan biraz sonra, işte aynen şöyle diyordu:

«— Bugün beni Meclise (Türkiye Büyük Millet Meclisine) götürdüler. «Köylü, milletin efendisidir. Biz onun uşaklarıyız!...» diye lâflar ettiler. Fakat Hergele Meydanı'ndan (*) buraya, —Ankara Palas Oteline— ge-

lirken, ve Mecliste: «Köylü, milletin efendisidir, biz onun uşaklarıyız!...» demiş olan mebuslar, özel ve lüks arabaları içinde zart zurt, cart curt ederek önümden geçip dururlarken, ayaklarım bir şeye takıldı. Eğildim, elektrik fenerimi yakıp baktım: Bir köylü... Yanıbaşında da eşeği! Kimbilir nereden, ne alıp satmaya gelmiş, fakat kendisi de, hayvanı da oracıkta donmuş kalmış biçareceklerin!

«İşte o zaman tepem pek fena attı Naci Sadullah. Yüreğimin olanca isyanını ayaklarımda toplayarak dürttüm o fukara köylüğü: «— Kalk bre! dedim. Bak, uşakların geçiyor!...»

O gece, pavyondan çıkarken, kapıda, arkasında dalkavukları ile, karşımızda «Kılıç Ali» belirdi. Fakat o Kılıç Ali, şimdi pençeleri ve dişleri söküktü ihtiyar kaplan değil. O devirde, ısırmak isteyeceği her yerden kan fişkırtabilecek bir gücü var. Öyle ki, bu fukara milletin ödü, son derece haksız yere bir diktatör sanılmış olan sevgili Atatürk'ten değil, asıl onun şerrinden kopuyordu.

Gerçi aslında, —kendisini yakından tanımış olanların belirttikleri gibi— son derece zeki, sevimli ve iyi insandır o Kılıç Ali. Fakat ne yaparsınız ki, —Belki de nice idam kararları vermiş İstiklâl Mahkemeleri başkanlıklarında bulunmuş olmasından ötürü— adı gaddara çıkmış. Ve hattâ öylesine çıkmış ki, o devirde buna bizler bile inanıp gitmişiz!

Bu yüzden, o gece onunla karşılaşınca ben âdeta Azraili görmüş gibi irkildim.

O bana, gayet candan bir arkadaş gibi:

«— Merhaba delikanlı!...» deyince, İstiklâl Mahkemesinde beraat kararı almış gibi ferahladım.

Sonra Çallı İbrahim'e döndü:

«— Nasılsın üstad? dedi, ve ilâve etti:

«— Yahu sen bu karda, bu tipide, şu sırtındaki incecik pardesüyle üşümez misin?...»

«Çallı», son derece sarhoş olmasına rağmen Kılıç Ali'nin sırtındaki pardesünün de kendi sırtındakinin kumaşından dikilmiş bulunduğunu hemen farketmişti:

«— Ya siz, dedi, sizin sırtınızdaki pardesü de benimkinin tıpatıp eşi. Siz onun içinde üşümüyorsunuz da, ben neden üşüyeceğim?...»

«Kılıç Ali», pardesüsünün düğmelerini çözdü ve önünü açıp gösterecek:

«— Ama bak, dedi, benim pardesümün içinde işte böyle bir kürk var!...»

Koca Çallı İbrahim de pardesüsünün düğmelerini çözdü ve önünü açıp göstererek cevap verdi:

«— Ama sen de bak, benimkinin içinde de «Çallı İbrahim» var!...»

Sevgili Çallı İbrahim, sade usta bir fırçanın değil, fakat devrinin en keskin «Kılıç'ını» son derece zehirli böyle bir şeker nükteye yere serebilecek, işte bu kadar cesaretili bir de yüreğin sahibi idi!

Türk resminin unutulmaz hocası Çallı İbrahim'i biz, «Dünyanın en bahtıyar emeklisi» diye de anabiliriz.

O emekliye sevk edildiği zaman, Akademi'de bir «Çallı İbrahim atelyesi» açıldı ve Millî Eğitim Bakanlığı da bir kararname çıkardı. Bu kararnameye göre, emekli «Çallı İbrahim», canı istediği zaman, kendi adına kurulmuş olan o atelyede ders verecekti!

Fakat kendisine bağışlanmış olan bu eşi görülmemiş imtiyaza rağmen, «emekliye sevk olunmak» koca Çallı İbrahim'in büyük sanatkar gururunu son derece incitmişti:

«— Billâhî, diyordu, bir takım insanların beni emekliye sevk etmeleri bana vız gelir. Yeter ki, beni bir gün Tanrı emekliye sevk etmesini!...»

İçki sofrasında «Çallı»nın en sevdiği mezelerden birisi, istakozun ayakları içindeki üsareyi kemirip sömürmekti.

Sofraya ne zaman bir istakoz gelse, ayaklarına derhal haciz koyar:

«— Bunlar benim!» derdi.

İkinci Cihan Harbi içinde bir gece, rahmetli «İbrahim Derviş» in, —adını Çallı İbrahim'in koymuş olduğu— «Çağlayan» gazinosunda birleşmiş, oturuyorduk. Rahmetli Reşat Nuri Güntekin, rahmetli Ömer Rıza Doğrul, rahmetli Mahmut Yesari, rahmetli Çallı İbrahim ve ben!

Şu son cümleyi yazdıktan sonra, «Akbağa» ya yazdığımı unutarak gözlerim doldu: Rahmetli... Rahmetli... Rahmetli... Hep rahmetli... Hayatımın en güzel, en sıcak anılarının insanlarından çoğu maalesef hep «rahmetli» olmuş... Biçare hafızam âdeta bir sevgili dostlar mezarlığı gibi... Ama ne yapalım? Her derdün bir avuntusu var. Nitekim ben de avuntumu buldum: Bu bakımdan İsmet Paşa kadar yalnız kalmış değilim ya! Buna da bin şükür!...

«İbrahim Derviş» in Çağlayan gazinosundaki soframıza garson öyle bir istakoz getirdi ki, mübarek mahlûkun ayakları yok!

İstakozun ayaklarını kemirip sömürmeye bayılan «Çallı İbrahim», kaşlarını çatarak garsona ciddi bir öfkeyle çıkıştı:

«— Nerde bu hayvanın bacakları?»

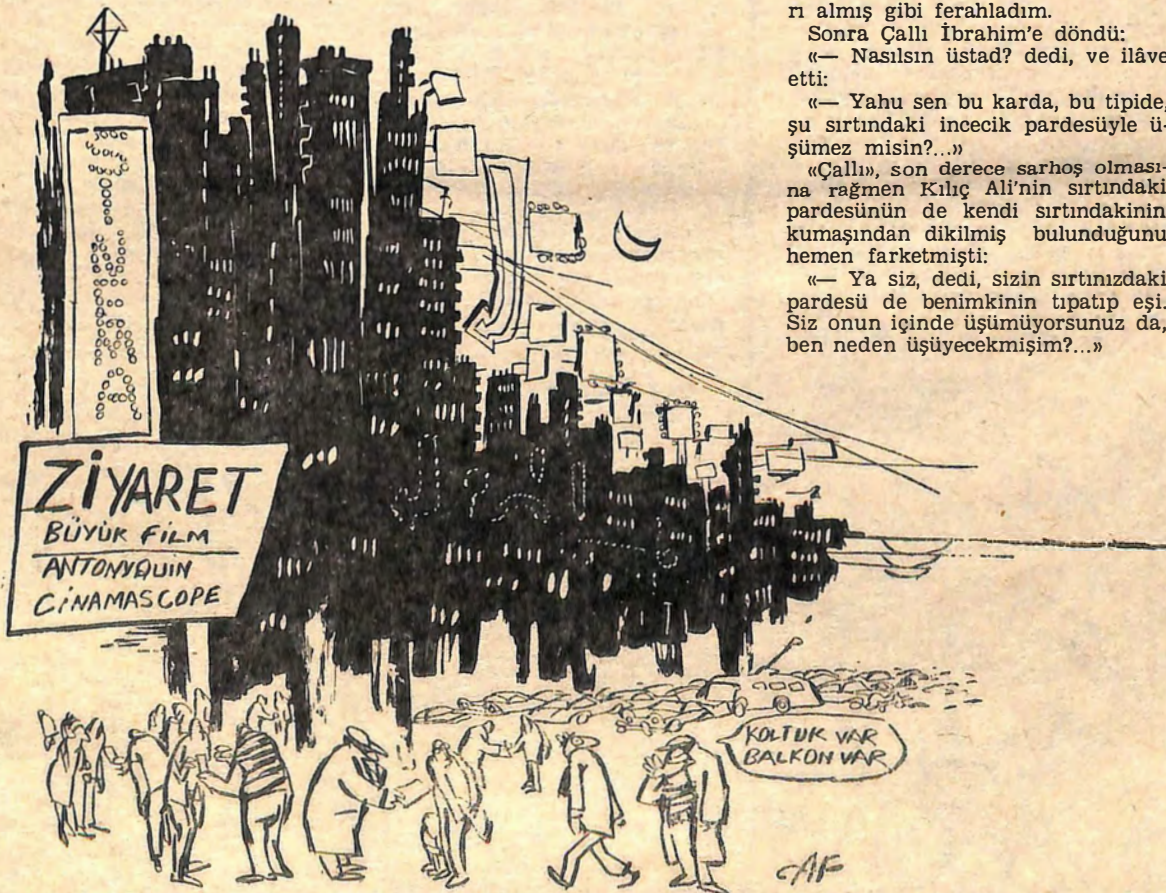
Kabadayı geçinen Rum garson, işi tatlıya bağlamak için aklınca bir nükte yaptı:

«— Malûm ya İbrahim beyciğim, şimdi bütün dünya harb içinde. Demek ki bu hayvanlık da deniz altı harblerinden birinde bacaklarını kaybetmiş!...»

Ve koca Çallı İbrahim, kaşları ça-

(*) Eski Türkiye Büyük Millet Meclisi binasının karşısındaki meydanın o zamanki adı.

— Sinema karaborsacıları faaliyette. —

Hem ziyaret, hem ticaret!

— Hey ahbab, sende lâf boldur.. Biraz ver de şu bayana atalım!

PAZARTESİ

Bre gelin, ne halt ettin?

Müteveffa Kennedy'nin dul kalan eşi Jacqueline'nin ansızın Yunan asıllı armatör Onassis'le evlenmesi yeri yerinden oynattı, köylümüzle kentlimizle yediden yetmişe hepimizi büyük bir hayâl kırıklığına uğrattı!

Yaşımızla gencimizle, aydınımızla, işçimizle oturup kalkıyoruz, aklımıza geldikçe aldatılmış aşıklar gibi «şak» diye elimizi alnımıza vuruyoruz:

— Bre Caklin, ne halt ettin? Yapılır mıydı bu bize? Sıkıysa biri yanılıp, Jacqueline'nin bize ne yaptığını sorsun. Soramaz ya, sorsa bile her hal-

de canını elimizden kolay kolay kurtaramaz! Fakat eloğlu bu tehlikeyi göze alıp sorsa, ne cevap verirdik acaba?

— «Daha ne olacaktı yâni, gâvur oldu çıktı» mı deriz?

Desek bile, alacağımız cevap hazır:

— Eskiden Müslüman değildi ki...

— Birader değildi ama, hazır eline fırsat geçmişken bir Türk'le evlenip Müslüman olsa günaha mı girerdi yâni?

— Canım, Onassis'in yerine gönlünü bir Türk'e kaptırsaydı, gözünü kırpmadan onunla evlenirdi her halde... Neden içinizden biri Onassis'e rakıp çıkmadı?

— Kardeşim, biz utangaç bir milletiz. O neden bizden birine talip olmadı?

— Sizin kızlarınızın içinde yabancı erkeklerle evlenenler yok mu?

Gel de cevap ver bakalım. Çaresiz:

— Var, var ama bize ne Ayşe'den Fatma'dan... diye kem kütmedeceğiz.

Gerçek de bu değil mi? Bize ne Türk kızlarının yabancılarla evlenmesinden? Milli üzüntümüzün nedeni bizden olmayan bir kadının, bizden olmayan bir erkekle gerdeğe girmesinden!

Dünya yeni bir savaşa doğru gidiyor; bize ne? İşçi ücretleriyle hayat pahalılığı arasındaki dengesizlik günden güne büyüyor; kimin umurunda? Onaltı liraya çıkmış kilosunu etin!

— Bre Caklin, ne halt ettin!

SALI

Öfkeyle kalkan...

Dilini ve müziğini beğenmeyen bir vatandaş radyosunu kırarak, parasını TRT'den istemiş.

Bu öfkeli vatandaşımıza daha çok iş düşeceği benzer. Zira bütün beğenmediği radyonun dili ile müziğinden ibaret olmasa gerek. Örneğin çayı mı beğenmedi? Pekâlâ çaydanlığı kırıp, parasını Tekel Bakanlığından isteyebilir. Suların akışını mı beğenmedi? Muslukları söker! Politikacıların konuşmalarını mı beğenmedi? Partileri yerle bir eder!

Sonra mı?... İki ihtimal kalır geriye: Ya her şey beğenisine uygun bir düzene girer, ya da kendi akıl hastanesine gider. Oldu olacak bir denesin yine de... Eskiler, «Öfkeyle kalkan zararlı oturur» demişler. Demişler ama, «Öfkeyle kalkan muzaffer olur» demeyi akıl edemediklerinden belki böyle söylemişler.

ÇARŞAMBA

Hayret valla!

Gazetelerde okudukça, biz de bir şeyler olacak sanmıştık. Çünkü hazırlık aylar öncesinden başlamış, son günlerde de bayağı

Yazısız

— Mini eteğe Karşı Ol

Atabey, şehrin dertleri için vatandaşlardan «Ayak bastı parası» istedi. — Gazeteler —

Yazısız

rağmen sağ salim memleketini buldu.

Hani insan düşündükçe şaşırıyor vallahi... Bunca hazırlıktan sonra, elimizden nasıl kurtuldu?

PERŞEMBE

Ah şu mantar!

Konya, Niğde ve Ceyhan'da mantardan 24 kişi ölmüş!

Ah hınzır ah! Argomuza girdi, dilimizi bozdu, aşımaza girdi, midemizi bozdu!

Ama bu mantarlaşmış dünyada başka ne yapın fakir fukara? Ya doyasıya basıp enayi oluyor, ya doyasıya yiyip cenneti boyluyor!

CUMA

Tersine dünya

Çaldığı mücevherleri sahibine iade eden hırsız, «Haydi bakayım, elimi öp» demiş.

«Acaba mücevherleri çalınan kadıncağzı hırsızın elini öptü mü, öpmedi mi?» diye aranırken, gözümüze başka bir haber ilişti: Fazla yıprandığını ileri süren bir hırsız da, komiserden emekliliğini istemiş!

Hoppalaaa... Devir değişti de biz mi geri kaldık? Yoksa insanların yaptıkları şerefli bir iş de, biz mi değerlerini anlayamadık? Sözün kısası bir karışıklık var. Eskiden ev sahibi, hırsıza, «Haydi bakayım öp elimi» derdi, hırsız el öpüp, af dilerdi. Eskiden

kamu yararına ömür tüketenler emekliliklerini isterlerdi, sonra köşelerine çekilip dinlenirlerdi.

Oysa şimdi bir tuhaf oldu dünya... Gün gelecek namusuyla çalışıp kazananlar «hırsız» damgasını yiyecek galiba!

CUMARTESİ

Öğretmeye gelmiyor ki...

Meksiko Olimpiyatında Greko-Romencilerimizin uğradıkları hezimet üzerine fikrini açıklayan Güreş Federasyonu Başkanı, «Dünyaya güreşi biz öğrettik, şimdi ders alıyoruz» demiş.

Güreşte ders alacak duruma düştüysek kabahat bizim değil, bize ders verenlerin. Namussuz-

lara bir şey öğretmeye gelmiyor ki... Daha «leb» derken «deblebi» yi anlıyorlar, sonra da bizi karşılarına alıp ders vermeye kalkıyorlar!

PAZAR

Belki de...

Atina cuntası, Makarios'u devirmeye çalışıyor.

Makarios, cuntayı devirmeye çalışıyor.

Bizimkiler mi? De Gaulle'un fikri olan «Taksim» tezini, Yunanlı dostlarımızı kırmamak için ortak bildiriye almadıklarına bakılırsa bizimkiler de, her halde cunta ile Makarios'un arasını bulmaya çalışıyor!

De Gaulle, «Kıbrıs için bölünme şarttır» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

ç, eğlenmene bak!...

hızlanmıştı. Radyoyu açıyordunuz hazırlıklarla ilgili bilgiler, gazeteyi alıyordunuz hazırlıklarla ilgili haberler:

«Muhtemel bir rahatsızlanmaya karşı, De Gaulle'un tedavi edileceği oda hazır!»

«De Gaulle'un hasta yatağı hazır.»

«De Gaulle'ü muayene edecek doktorlar hazır!»

«De Gaulle'e bakacak hemşireler ayrıldı.»

«De Gaulle için kan stoku yapıldı!»

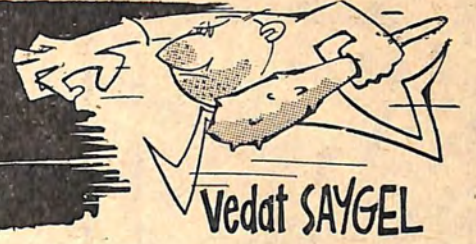
Değerli konduğumuz her şeye

emiyeti kuruluyor. —

Her iş kadında biter

Vedat SAYGEL

SİMDİ size, «Kuru fasulye nasıl olur?» diye sorsam, eminim kadınızdaki erkeğiniz:

— Bir ya da iki ölçek fasulyeyi a-yıklar, yıklar, yeteri kadar su konmuş tencereye boşaltarak haşlan-mak üzere ocağa bırakırsınız, diye bildiğiniz kadarıyla anlatmaya kal-kışırsınız.

Fakat:

— Bir milletvekili ya da Bakan nasıl olur? diye sorsam, her hal-de fasulyenin tarafinden daha güç bir soruyla karşılaşmış olursunuz.

Müsaade ederseniz, sizleri sıkıntı-dan kurtarmak için onun tarifini de ben yapıvereirim buracıktaki.

Bu bahsettiklerimiz, politikanın için-de bir kişiye, tarifi gereği yok. Nasıl olsa bir yolunu bulur, Millet-vekili de olur, Bakan da olur. Biz, politikaya girmemiş rastgele bir va-tandaşın Milletvekili ya da Bakan olmasının tarifini yapacağız.

Önce kullanılacak malzemeden başlayalım:

Eline beline dolgun, kafası biraz durgun bir adet er kişi ile evine bağı, çekingen halli, bünyesi kavi bir dişi...

Bu kafası durgun er kişi ile bünyesi kavi dişi yakayı paklayıp, giy-dirip kuşatıp nikâhlarını kıyakaksınız. Nikâhı kıydınız mı kıydınız, baş göz edip bir kira evine sokacaksınız. Üstlerine biraz kazanc darlığı, biraz geçim zorluğu serptikten sonra, dibinin tutmaması için de yuva-yı şöyle bir karıştırdınız mı, ta-mam! Bırakın kendi haline, uzaktan seyredin.

Bizim üst kata taşındıkları zaman kuzu gibiydiler. Beş nüfus oldukla-rını biliyordum da, seslerini duymu-yordum. Bir kaç kere:

— Ayıp oluyor, dedi eşim. Taşına-lı bunca zaman oldu, henüz «Güle güle oturun» demeye bile çıkmadık.

Annem:

— Çıkalım ama evde yoklar gali-ba, dedi. Olsalardı, kendilerini gör-memek çocuklardan birini görürdük. Çocukları görmemek, inip çıkarken seslerini duyardık.

— Eh, öyleyse eve döndüklerinde çıkarız, dedim.

Ertesi akşam, üstümüze taşınan ailenin erkeği ile kapıda karşılaş-p selâmlaş-tık. Kibar, az konuşan, ken-di halinde bir adamcağız...

Üç gün sonra, bindiğim otobüste burun buruna geldik. Elindeki gazete-de, «Başbakanın en büyük yardım-cısı, bayan Demirel» başlıklı bir ya-zıyı okumaya çalışıyordum. Benimle pek konuşmadığı halde, okumaya, öğrenmeye olan merakını kıskanmış-tım doğrusu.

Bir kaç kere daha karşılaştık oto-büste. Her seferinde de o sardalya kutusunu andıran sıkışıklıkta bir şeyler okumaya çalışıyordum. Son gördüğümde, onbeş dakikalık yol-culuk sırasında, iki makaleyi birden bitirmişti. Biri, «CHP. Genel Sekre-teri Ecevit'in sağ kolu bayan Ece-vit, adım adım dolaştığı Anadolu'yu anlatıyor», diğeri «Mevhibe hanım hayat arkadaşı İnönü'yü anlatıyor» başlığını taşıyan yazılardı.

Otobüsten indiğimizde:

— Ne olgun kadınlar, ne şanslı erkekler var şu yeryüzünde, dedi. Mevki sahibi olmuş erkeklerin he-men hepsine en büyük yardımı kim yapmış biliyor musunuz?

Allah kahretsin! Otobüs yolculuğu sırasında olsun okumuşluğumuz yok ki, yardımı kimin yaptığını bileylim! Açık vermemek için atım kafadan: — Amerika yapmıştır her halde...

— Dış yardım faslı başka... Yurt içinde?...

— Yurt içinde kişinin yükselmesi, evvel Allah, sonra Demirel'e bağılıdır!

— Peki, Demirel'in yükselmesinde başrolü kim oynamıştır?

Bir kaç gün önce okuduğu yazının başlığı geldi aklıma:

— Bayan Demirel!

— Tamam, dedi. Eşine ve milleti-ne bağılı bir bayan Demirel olmasay-dı, bugün Başbakan Demirel olmazdı. Bir Mevhibe hanım olmasaydı, her alanda başarılı bir İnönü ol-mazdı... Şimdi bir onların kadınla-rına bak, bir de bizim kadınlarımı-za Allahaşkına... Oysa sen de insan-sın, ben de insanım, Demirel de in-san... Neden o Başbakan oluyor da, biz olamıyoruz?

Neden Başbakan olmadığımı hiç düşünmemişim ki cevap vereyim:

— Her hükümetin bir Başbakanı olur da ondan...

— Başbakanlık sayısı ikiye çıksay-dı?...

— İkinci yere de, İnönü gelirdi her halde...

— Peki, Başbakan sayısı üç olsay-dı?...

— Belki Ecevit, belki Bölükbaşı gelirdi oraya da.

— Sen neden olmuyorsun?

İçime sıkıntı bastı. Adam ille be-ni Başbakan yapacak.

— Olmam şart mı? diye sordum.

— Şart değil ama, neden olmaya-sın?

Koluma girip nedenini kendi açık-ladı yine. O da, ben de, istesek bile bir Milletvekili, bir Bakan, bir Baş-bakan olamazmışız. Biz olmaya kal-kışsak, eşlerimizden yardım gö-remezmişiz. Bir erkeği yücelten de, yerin dibine geçiren de karısıymış.

— Meselâ siz ne iş yapıyorsunuz? diye sordu.

— Nüfus memuruyum.

— Neden müdür, genel müdür, nüfus plânlama uzmanı değilsiniz?

Kapıya geldik, ayaküstü hâlâ ko-nuşuyoruz:

— Tahsilim müsait değil de ondan.

— Ben neden bir dokuma ustası-yım da, Ticaret Bakanı değilim?

— Her halde sizinki de tahsil me-selesidir.

— Yoo, dedi. Tahsil değil, kadın meselesi... Diyelim bir Genel Müdür oldun. Bizim şu eteği düşük kadın-lardan, bir Genel Müdür arısı olur mu? Böyle Allahaşkına olur mu? Bir kere oturduğun muhît değış-ecek. Çevren değışecek. Evinin eşya-sı değışecek. Görüştüğün insanların, yi-yip içtiğin, gezip tozduğun insanla-rın en basiti bir Genel Müdür olaca-ğına göre, bizim kadınlar o çevre-nin içinde, bir çürük diş gibi sırt-mayacaklar mı?

Bizimki geldi gözümlün önüne... Bizim odanın hali geldi... Yerde kır-pıntı doldurulmuş şilteler, uydurma masanın üstünde hâlâ toplanmamış ekmek kırıntıları, köşede gazocağı-nın isli alevinde kaynamaya bırakıl-mış bir tencere... Bizimki garanti ağzında bir ciklele ballandıra bal-landıra Aysanımı Fatmanıma çekiş-tiriyordur!

Karmakarışık duygularla eve gir-dim, manzara düşündüğümün aynı! İçim bir tuhaf oldu. Yerden göge kadar haklı yukarda oturan komşu. Oturdum pencerenin önüne, başla-dım kurmaya! Dünyaya gelirken «Bu adam küçük bir memur olarak işe başlayacak, Personel Kanununun çıkışını görmeden öteki dünyayı boylayacak!» diye kanun çıkartmış değiller ya. Neden ben bir büyük adam olmayayım? Neden kazancım ve çevrem değışmesin?

— Umum Müdür mü olsam, yok-sa Milletvekilliğine adaylığımı mı koysam? diye düşünürken, üst kat-tan gelen bir gürültüyle fırladım ye-rimden!

Soluk soluğa gelen annem:

— Ayol koşun sevaptır, dedi. Yu-kardakiler birbirlerini yiyorlar!

KUTLU

— Anlaşılan, Başbakan he-pimizin Spor-Toto oynama-sını istiyor!

Koştuk ki, kırılıp dökülmedik bir şey kalmamış odanın içinde! Eli a-yağı titreyen adamı zar zor alıp ge-tirdim bize. Meselenin içyüzünü, ka-rı kocayı barıştırıp kendi odamıza döndükten sonra annemden öğren-dim. Meğer adam, çalıştığı fabrika-ya müdür olmaya kalkmış. Artık karısı müdürlüğünü mü kabul etme-miş, ne olmuşsa, kapışmışlar.

Ertesi akşam uykudan nasıl uyan-dığımı hatırlamıyorum. Kapının yumruklanmasıyla fırladım yerim-den. Kapıyı açtım, karşımda üst kattakilerin büyük kızı... Ağlamak-tan perişan olmuş zavallı! Hiçkura hiçkura:

— Babam... Babam... diye bir şey-ler söylemek istiyor.

— Babana ne oldu?

— Ne olur koşun, dedi. Öldürecek annemi! Bu gece de Milletvekilliğine adaylığımı koydu!

Annem hem giyiniyor, hem de:

— Allah ıslah etsin, diyordu. Bu kadar maymun istahhlık da olmaz ki... Kavga gürültü müdür oldun, otur oturduğun yerde... Müdürlüğü beğenmeyip, ne diye mebusluğa ge-çersin?

Bu sefer kadını aldık yanıma:

— Olur böyle şeyler, dedik. Üzü-l-me. Madem Milletvekili olmayı ka-fasına koymuş, bırak olsun.

— Cami cehennem, ne olursa ol-sun! diye ağılyor kadıncağız. Ben önlemiyorum ki...

— Peki, neye sinirleniyor?

Neye sinirlandığını kadıncağız da anlayamamış.

— Ulan, diyormuş. Benim başka-larından nerem eksik?

— Hiç ayol, diyormuş kadıncağız. Neren eksik olacak? Onlar da insan, sen de...

— Bir fabrika işçisi olarak ömür tüketmek alnıma mı yazılmış be-nim?

— Yoo, diyormuş kadıncağız. Ne-den yazılsın?

— Ben neden Milletvekili olmaya-yım?

— Ol ayol ol, diye boynunu büktü-yormuş kadıncağız. Sana olma diyen mi var?

Bu sefer başlıyormuş kadının üs-tüne üstüne gitmeye:

— Sen varken, ben nasıl Milletve-kili olabilirim ulan?

— Benim neyim var ayol?

— Daha neyin olacak? diye tekme yumruk girişiyormuş. Bir Milletve-kili karısı gibi giyinmesini mi bilir-sin? Bir Milletvekili karısı gibi ko-nuşmasını mı bilirsin? Başbakan ye-mek verecek, yabancı devlet adam-larının şerefine resmî kabul verilecek, seni arkama alıp onların ara-sına nasıl sokarım? diye basıyormuş tokatı!

Biz, üstümüze taşınan komşunun yükselme hırsına ancak bir hafta dayanabildik. Bir hafta içinde Mil-letvekili oldu, grup vekili oldu, Ba-kan oldu... Sonra mürüvvetini göre-medik, komşuların şikâyeti üzerine evinden oldu!

Dün karısı ile karşılaşmış bizimki-ler. Boşanma davası açmak için mahkemeye gidiyormuş kadıncağız.

— Hayrola, demişler. Islah olma-dı mı hâlâ?

— Ne gezer, demiş. Başbakan ol-mayı iyice kafasına koydu!

Tepeden inenlerle, seçimle gelen-lerden sonra karısını döverek iktidara gelenleri, ben böyle öğrendim işte! Yükselmek için hayatta en büyük yardımcı kadındır derler. Aca-ba kadınları döverek mi yükselir-ler?

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

HIZLI İLANLAR

Kilosu beş kurus

Tel. 88 34 56 77

(Kesiktir)

TEK BAYANA — Uygun bir tek çorap acele satılık... Müracaat kapıcı Hürşit'e...

ÇOK ACELE — Ediyorsunuz... Ne lüzum var?...

ŞOFBENLİ — Bir kadın iki odası güneş görür. Öbür odaları görmez... Sebebinin bilenin kimseye söylememesi... Muhsin.

İSKELE — On dakika, Eskişehir'e otuz altı saat uzaklıkta neresi vardır?...

NAKİL DOLAYISIYLA — Telefonumu başkasına verdim... İsrar etmeyin...

SAHİBİNDEN — Temiz kullanılmış sahibinin sesi pilâkları... Mutavassıt kabul edilmez... Edden bilir...

DEVREN KİRALIK — Her işe elverişli... Tek bay ve tek bayana uyar, bir çift eldiven kaybettim. Bulanın insanîyetlik namına kimseye söylememesi...

YARIM YAĞLI — İkiyüz elli gram köftelik kıymamı kasapta unuttum. Gelip alacağımın kimşenin şüphesi olmasın...

RESMÎ İLANLAR

SİGARA İÇİLECEK (Ağızlık-sız) — Yarın sabaha karşı bir kaç arkadaş tarafından muhabbet esnasında muhtelif boy ve kalitede sigara içilecektir. İsteklilerin takımlarıyla birlikte gelmeleri...

NEFES ALINACAK — Astımlı biri tarafından on ton kadar nefes alınacaktır. Bütün nefesçilerin kapalı zarf açık nefes usulüyle derin birer nefes almaları rica olunur...

BALIK TUTULACAK — Sabaha karşı meghul biri tarafından Bebek açıklarında balık tutulacaktır. Bütün balıkların mezkûr saatte orada bulunmaları...

Balıkçı Muhittin NEFRET EDİLECEK — Evli bir bayan tarafından kocasına karşı olmak üzere bir miktar nefret edilecektir... Hususî bir maksadımız yoktur.

MÂNALI BAKILACAK — Tanınmış şehârlarımızdan bayan Semsâ tarafından yarın Romans Pastahanesinde gelen geçen erkeklerle mânalı bakılacaktır... Bir mânâ çıkarılmaması...

DOLMUŞTAN İNİLECEK — Belirsiz bir saatte tanınmış biri tarafından Zeyrek civarında dolmuştan inilecektir... Müessif bir olaya meydan vermemek için oralarda dolaşılmaması...

SEYYAR KÖFTECİ RECEP JOKEY

Safkan Arap ve İngiliz at etinden, ganyan ve plâse oynayacağımız köftedir... (En az bire yirmi verir)... Eşek, keçi, köpek, ke-di cinsinden mâmul sucuklar... Yesin çoluk çocuklar...

DİKKAT: Her an Belediye baskınına karşı hazır taksiler ve sislendirme tertibatı — İdare eden: Sivil Savunma uzmanı Emekli Yarbay Bodur Hikmet...

ŞEHİRDE ÖBÜR GECE

İstanbul'un gece hayatını merak edenlere bütün eğlence yerlerinin programlarını veriyoruz... Almayanlar biraz beklesinler onlara da takdim edeceğiz.

Genel eğlence yerleri müdavimi
CEMAL SENDEEĞLEN

©

VOTKA KLÖB

Nesrin Yaylan — Büyük vedet dansöz:
Tamara Vasilaki — Vahşi Kediler — Azgın Kardeşler — En yağlı garsonlar — Menü Erkeklerle altı çeşit meze — Beş garson kavgâ dahil 75 T.L. — Ayrıca Kumkapı Çatal Kaşık ekibi... Saat ikiden sonra ahlâk zabıtası ekibi...

HOTEL DELA KARAVAN

Saat ikiden sonra pazarlık — Kırmızı ışıklı odalar — Temiz çarşaf — İyi lâvabo, Duş ve kuş dahil gidip gelme 150 lira — Belediyenin emriyle biletsiz içeri girip yatmak memnurdur...

Dikkat: Saadet abla da burda...

TAKSİM

(İstanbul'un en büyük holü)

Şahane program — Takdim eden: Ercan Soran.

Vehime Zarfsoy — Mejda Safkan — Gülsün Yamuk — Mustafa Balta — Ve de en modern komikler Buzdolapları — Büyük Jonklör Rafael dö Luna — Beş astronomlar — Dikkat yanmasın spotlar — Maça beşlisi — Kupanın papazı — Rest topluluğu — On çeşit meze — Bir adet büyük boy kazak — Bir kişi 1675 liracık. (Tasarruf Bonusu alınır.)

BOĞUNTU PAVYON

Skandallar kraliçesi Mehtap Güneş — Hicran Ateş — Milli takım katilesi Mennube — Vedet dansöz Saksafon Hülya — Akrobat Sabahat...

Tek kişi, boğuntuya gelme: 80 lira.
İki kişi, hususî odalarda muhabbet: 450.
NOT: O yere dökülen boller bunun dışındadır...

Sandalye (Biralı) 55 lira. Ayakta rahat dur.

Müessesemiz her türlü cüzdandan ve vicdandan mesuliyet kabul etmez... Hesaba itiraz edenlere garsonlar tarafından beden hareketleri... Atletli...

DOKTOR KOMSİ KOMSA

Bütün doktora muhtaç kimselerin geleceği temiz lokal — Loş köşelerde şarapla pansuman — Altan ve üstten ışıık — Ortadan bir şey yok...

Diskotek — Vinleks — Seloteyp.

Saat ikiden sonra spesial yemek... Mantar oturtma... Bağdat köftesi... Lâhmacun öğretici: Çapsüey (Çomaklı).

KLÖB HÖTÖRÖF

Bütün hôtöröflerin tek eğlence yeri — Esrar — Müzik — İç çekme — La ponj — Koli-taj — Hasır altı numaraları — Muni söndürme — Elektrik kesme — Musluk açma... Erkekse kaçma...

Sabaha kadar enseye tokat âlemleri — Ceketle girilmez — Dar pantolon mecburiyeti vardır... Kadınlara yasaktır. — Erkek erkeğe gelinecek en nezih aile lokali — Telefon yoktur — Güvercinle yer ayrılır...

Çok mühim not: Garsonlarımız kara bıyıklı ve esmerdir...

NAMLI İŞKEMBEÇİ

Bütün mideleri hizaya getirmek için yapılan şirdenli, kendi yağına ince kıyım sarımsaklı ve terbiyeli manda işkembesi çorbası — Paça 22 — Kokareç — Yarım baş (saçlı) — Tuzlama (Peki) — Zerde, ulan garson nerede?... Az garsona para alınmaz...

KÜÇÜK İLANLAR

Evlenme — Boşanma —

Nışan — Düğün —

Kınagecesi — Cemiyet

MESUT BİR BOŞANMA — Meendis Cevdet Uzunetme ile sâbık karısı Fahrünnisa Uzunetme geçenlerde ailevi bir meseleden ve şiddetli grip ve geçimsizlikten ayrılmışlardır. Tekrar ne zaman birleşecekleri ikinci bir tebliğ ile dairenize bildirilecektir. Bütün akraba ve yakınlarının bu mutlu güne şeref vermesini rica ederiz.

Babası

SENİ İSTEMİYORUM — Geçenlerde bu sütunlarda bana ve yavruma hakaret eden on yıllık kocam Müştak'ın bunları başka terbiyesiz bir kadın uğruna yaptığı idrar tahlilinden öğrenilmiştir. (Yazmaya devam) Buna mümasil olarak benim de canım var ben de insanım... Doğacak zarar ve ziyandan mesul olmayacağımı bildirir, neticede vaziyetin ne olacağını bildirmem...

Karısı

BİZ NİHAİYET RESMEN RESİM ÇEKİTİRİP EVLENDİK — Uzun zamandan beri gizli yaşadığımızı herkesten saklıyorduk. Geçim zorluklarını şu anda yenmiş olduğumuzu anlayınca evlenmeye karar verdik. Bu kararımızın sonucu ne olursa olsun razıyız. Tek bize bir şey olmasın. Vatan sağ olsun...

Remzi Çokçekti ve
Nesrin Çokçekti

SÜNNET CEMİYETİ — Ağustos kaçırduğumuzdan, biricik oğlumuz emekli bahriye zabiti Feyzullah'ın ihtidasına tekaddüm eden cuma günü, temiz sünnetçilerden eli ağır Nail Tezkeser'in himayelerinde seçkin bir pansuman ekibi ile birlikte yapılacak sünnet cemiyetine bütün sünnet olmuş vatandaşları davet eder, âcıl şifalar dileriz.

Not: Kapıda muayene vardır. Ona göre gelinmesi...

Dayısı

BİZİM NİŞAN — Suserper ve Okkalıtarar aileleri, yavrularının şahadet parmaklarına takacakları nışan halkaları, daha uzun seneler mutlu olmaları temennisiyle birlikte yemek yendikten sonra ailenin büyüklerinden biri tarafından takılacak. Yüzükler kimdeyse versin...

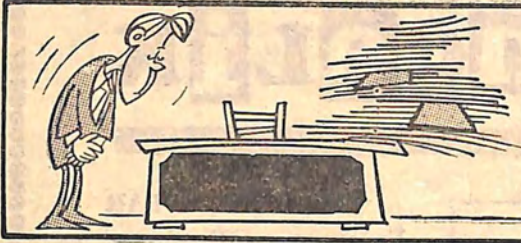
Üvey ağbisi

TAVERNA TAVER

Kosti, Koço, Hiristo — Triandafilos ve oriste gerisi Paris'te... Orkestrası — Hakiki Taverna müziği eşliğinde kaçak rakılar — Kılıç şiş — Topik — Migros — Kıbrıs sahanda — Popomakimu — Aleksî Zorba — Kazancıyakis idaresinde Melina Merkuri'den plâklar — Nasin derler böyle o kaynar kaynar gece yerisi Onasis ve Jaklin çorbasi...

Her tarafa istikamet tâyin edilmiştir...

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

— 2 —

— Aa aaa, yine o tül kravatlı gelmiş, dediler. Pantolonu da pek şık ayol... Baksana şuna bir!

Öteki kız:

— Görüyorum ayol, tren bacasına benziyor, demişti...

Ne yapması gerektiği İlyas'ın. Gülmesi, evet gülmesi... Güldü...

— Babam kahveye çıktı, dediler.

— Acaba hangi kahveye?

— Çardaklı'ya efendim!

— Teşekkür ederim...

— Biz size teşekkür ederiz. Zati-âlinizle tanışmak şerefine ermiş olduk.

Güldü yine İlyas... Annesinden bu kızların lâfını sık sık işitiyordu. Kerim efendinin yüz karasıydılar. Kerim efendi ne kadar namuslu, ne kadar dürüst, ne kadar iyi bir insan- sa, kızları tam aksineydi. Analarına çekmişlerdi. Vebali günahı söyleyenlerin boynuna, Kerim efendi bu kadını sokak ortasında bulup getirmişti evine... Kadının güzelliğine vurulmuş, onun bir dediğini iki etmemişti... Sonradan yuları iyice kadının eline kaptırmış, evin içindeki yumuşaklığıyla, dışardaki sertliği arasında ters bir orantı kurarak yaşamına devam etmişti...

İlyas'a ne idi bunlardan? O bir iş bulsun da, başkası ilgilendirmezdi kendini. Hele hele bu şımarık hoppa kızlar onu zerre kadar ilgilendirmezdi. Zaten tüm kızlar ilgilendirmiyordu kendini. Nedense kızlara bakarken gözlerinin beğine dek kızarıyor, kalbinin atışı artıyordu. O dacığın yerin altında olduğu için pencereden gelip geçen kadınları pekâlâ seyredebilirdi. Bir keresinde, bir pazar günü şeytana uymuş, pencerenin yanına bir sandalye atarak dışardan geçen kadınları seyreteceğe başlamıştı. Ama iki üç kadından sonra gördüğü şeyler onun beynini altüst etmiş, sanki sandalyeye sımsıkı bağlanmış gibi ayrılmamıştı oradan... Ne kadar da beyaz oluyordu kadınların bacakları... Hele genç kızların ki, dipdiri idi... Akşama dek öylece kalmıştı oracıkta... Gece rüyasında da hep kadınlar görmüştü... Kadınlar, bir yığın kadınlar... Bacakları a- çıkta kadınlar. Kendisini çağırıyorlardı. Hepsisi birden:

«Gel gel gel!» diyorlardı...

Koşuyordu. Ama o kostukça kadınlar kaçıyorlardı, o kostukça kadınlar kaçıyorlardı... Bir tanesi vardı ki ne düşünse o pek hızlı koşamıyordu. Sanki ayaklarının altında demirden birer kilo varmış gibi bacaklarını havaya kaldıramıyordu... İlyas, koşmuş, onu bir ağacın arkasında yakalamıştı. Daha doğrusu düşmüştü kadın... Hayır, kadın da değil, bir kızdı bu, öyle görünüyordu, 17-18'inde... Saçları beyaz denecek sarılıkta, teni de öyle bembeyaz. Kız yalvarıyordu İlyas'a:

— Yapma, n'olursun yapma!...

Sahi, İlyas ne yapacaktı bu kıza? Ne yapacağını hiç bilmeksizin koşmuştu ardından... Kızın kolunu tuttu. Kız hâlâ yalvarıyordu:

— Yapma, yapma! diye.

— Ne yapacaktım ben sana? diye sordu.

— Bir şey yapmayacak mıydın?

— Bilmiyorum ki ne yapacağımı!

— Sahi bilmiyor musun?

Ağlayan kız, kulakları çınlatan bir kahkaha atmış:

— Sahi bilmiyor musun? diye sormuştu tekrar.

— Bilmiyorum...

— Öyleyse bırak kolumu gideyim.

ÇIKAN KISMIN ÖZETİ

Eski bir memurun oğlu olan İlyas efendi, askerliğinde babasını kaybediyor. Dönünce de annesini toprağa veriyor. Babasının vasiyeti üzerine, baba mesleği olan nüfus memurluğuna girebilmek için bir baba dostuna başvuruyor. Kapıyı çaldığında karşısına evin hoppa kızları çıkıyor ve İlyas efendinin ince kravatıyla alay ediyorlar. Babalarının uyumakta olduğunu, akşam üstü tekrar gelmesini söylüyorlar.

— Git!

Kız, biraz gitmiş, sonra geri dönerek İlyas'ın yanına gelmiş, onu dudaklarından öpmüştü:

— Haydi, acıdım sana, gel öğreteyim, demişti.

— Neyi öğreteceksin?

— O istediğin şeyi.

— Ama ben senden bir şey istemedim ki...

— Budalaaa!... Budalaaa!... Budalaaa!...

Kız, tam üç kez böyle üstüste bağırarak, sonra ağaçların arasında kaybolmuştu İlyas, uykudan uyanmış zaman hâlâ, budala sözü kulağlarında çınlamaktaydı... Kan ter içerisinde kalmış, üzerindeki örtü yere yuvarlanmış, başı çatlayacak gibi ağrıyordu... Kendi kendine:

— Sahi, ben o kızdan niçin hiçbir şey istemedim, diye kendi kendine hayıflanmıştı...

Kerim efendiyi Çardaklı kahvede buldu. Yanına yaklaşmadan önce kravatına, üstüne başına bir çekidözen verdi. Kerim efendinin yanına yaklaştı. Eline sarılarak öptükten sonra:

— Beni tanıdınız mı efendim? diye sordu.

— Hayır delikanlı.

— Ben Hilmi efendinin oğluyum.

— Nüfus memuru Hilmi efendinin?

— Evet efendim.

— Otur bakalım şöyle.

— Hayır, ben ayakta durayım efendim.

— Otur otur!...

İlyas, sandalyenin ucuna iğreti oturdu. Kerim efendi sordu:

— Annen de öldü değil mi?

— Öldü efendim. Annem de öldükten sonra yapayalnız kaldım. Bir i- şim de yok...

Kerim efendi, nargilesinin ateşini düzelttikten sonra, garsona seslendi, hem bir ateş söyledi, hem de delikanlıya:

— Bir şey iç, dedi.

— Teşekkür ederim efendim.

— İç iç!

— İçmesem efendim.

— İç iç!

— İhlamur olsun efendim.

— Anlat bakalım neler yapıyor- sun? Baban benim çok eski arkadaşındır. Biz onunla mahalle mektebinde okumuştuk.

— Efendim, biliyorsunuz, belki de bilmiyorsunuz, ben askerden yeni geldim. Askerden gelir gelmez de bir gece içerisinde annemi kaybettim. Şimdi işim de yok. Şayet bana bir iş bulursanız minnettarınız olurum diyecektim.

— İş ha!... Ne işler yaparsın sen?

— Biraz tahsilim var efendim. Dedem nüfus memuruymuş, biliyorsunuz, babam da öyle. Şayet ben de nüfus memuru olursam dede mesleği devam edecek diyordum...

— Demek nüfus memurluğu...

— Evet efendim.

— Gel istersen seni benim inşaat bekçi yapayım.

— Vallahi efendim, benden bu lüt-

fu esirgemeyin. Annem rahmetli, oğlum ne zaman başım sıkışırsa Kerim efendi amcamın yanına git dedi. Eğer mümkünse beni nüfus dairesine sokun.

— Var canım, tamıdığım var... Var ama, ben istiyordum ki, eski bir arkadaşımın oğlu benim yanımda çalışsın. Şayet beklilik hoşuna gitmiyorsa, seni benim kasabın yanına vereyim. Hem orada sanat da öğrenirsin...

— Vallahi efendim, annem öyle dedi, rahmetli annem, başım sıkışırsa Kerim efendi amcana git dedi. Ben, eğer, mümkünse nüfus memurluğu...

— Mümkün canım, mümkün. Neden mümkün olmasın. Yaparız. Şimdi nerede kalıyorsun?

— Buradan çok uzakta bir bodrum katı buldum, orada kalıyorum. Biliyorsunuz, rahmetliden hiçbir şey kalmadı...

— Ben de onun için diyorum ya, sen de evlâtlarına hiçbir şey bırakamayacaksın. Devlet memuru oldun muydu, eşeğin kuyruğu gibi, ne uzar ne de kısalsın.

— Ama babamın vasiyeti efendim...

Kerim efendi güldü:

— Yâni ben size bir şey bırakmadım oğlum, sen de evlâtlarına hiçbir şey bırakma, benim gibi memur ol!

— Öyle efendim.

— Eh sen bilirsin!

İlyas, işinin bu kadar kolay neticeleneceğini hiç ummuyordu. Oysa ki bir gece önce ne kadar sıkıntılı uyumuştur. Cebindeki para biterse ne yapacaktı, kime el açacaktı? Şu memlekette Kerim efendiden başka tanıdığı bildiği yoktu ki.

— Bana müsaade efendim! diyerek ayağa kalktı. Ne zaman uğrayayım size?

Kerim efendi; İlyas'ın yüzüne dikkatle baktıktan sonra:

— Çok benziyorsun Hilmi efendiyeye, dedi. Söyle bakalım şimdi nereye gideceksin?

— Evime!

— Haydi, bugünkü benim misafirim ol! Benim arkadaşımın oğlusun. Hem de çok severdim ben senin babanı. Şimdi biraz sonra bize gideriz. Bizde yatarsın, yarın da senin işini hallederiz. Oldu mu?

İlyas'ın dudaklarının ucundan dö- küldü:

— Pekiyi efendim, dedi. Dedi ama, o hoppa, o şımarık kızların arasın- da bir gün geçirmek...

— Efendim, ben hiç size zahmet etmemesem de, yarın uğrasam?

— Zahmet de nesi delikanlı? Sen Hilmi efendinin oğlusun. Hilmi efendi de benim sevdiğim rahmetli arkadaşım... Haydi haydi otur yerine! Nargilem bitsin gideriz...

Kerim efendi nargilesini bitirinceye dek İlyas bir kelle bile konuşmadı. Kerim efendi de aksine hiçbir şey sormadı. Yalnız bir defa:

— Üzerine âfiyet, ben de midemden şikâyetçiyim, dedi.

— Öyle mi efendim, çok geçmiş olsun!

Kerim efendi çok asık suratlıydı. O, oturdukları iki saat içerisinde yalnız iki kere yüzü gülmüştü. Gür kaşları her zaman çatık, sanki insana her an parlamaya hazır gibi geliyordu. O arada kundura boyacı- sını öyle bir tersleyiş tersledi ki. Oysa ki kundura boyacısı:

— Boyayalım mı anıca? diye sor- muştur.

— Defol be! diye bağırmuştu Kerim efendi.

Nargile bittikten sonra:

— Haydi bakalım, gidelim delikan- lı, dedi.

İlyas, Kerim efendiden daima bir adım arkada yürüyordu. Havada hafif bir sonbahar serinliği vardı. Batıdaki bulutlar hızla şehrin üzerine doğru geliyordu. Bilinmez, belki de koşa koşa geldiklerine göre yağmur getiriyorlardı... Kerim efendi:

— Bu yıl kış erken bastırarak, de- di.

— Bastırarak efendim, diye cevap verdi İlyas...

— Odun kömür...

— Evet, odun kömür efendim...

— Dur bakalım, şuradan bir şey- ler alalım...

Bakkaldan iki iri kavun, bir de rakı aldı. Kavunların ikisini de İlyas yükledi.

— Rahmetli baban hiç içmezdi!

— İçmezdi efendim...

İlyas, babasını getirdi gözlerinin önüne... Bir keresinde onu içkili görmüştü. Ama yeminler üstüne yeminler ediyordu, kendi parasıyla iç- mediği için.

«Vallahi hanım, billâhi hanım ken- di paramla içmedim. Zaten sen de biliyorsun cebimde beş param olma- dım. Zaten olsa da içmem ki...»

Belki de babasının parası olsa, o da içerde... İçtiği gün babası filozof kesilmişti:

«Oğlum, içki insanları sarhoş ya- par. Sarhoş insan iradesini toplaya- maz. İrade, iradedir oğlum, hiçbir zaman idare etmeğe gelmez. İrade ya vardır, ya da yoktur. İradeyi idare edeyim dedin mi hapı yuttun de- mektir. İşte biz ufak memurlar, ira- desi büyük insanlarız... İnsanlar ni- çin içerler, dünyayı unutmak için. Ama biz ufak memurlar, zaten çok- tan unutmuşuz dünyayı. Dünyayla hiçbir ilginiz yoktur. Dairemizdeki tahta sandalyemiz bizi bilir, biz tahta sandalyeyi. Ve de dünyamızın tü- mü, evde başlar, daire kapısında bi- ter... Eh, bir de içkiyle biz bu ka- darcık küçük olan dünyamızı unut- mak kalkışırsak, o zaman ne olur halimiz? Onun için ben diyorum ki oğlum, sakın ola ki dünyayı unut- mak için içki içmeyesin. Şayet içe- ceksen, dünyada yaşadığın hisset- mek için iç. İşte ben, baban, Hilmi efendi, nüfus memuru Hilmi efendi, şimdi yaşıyor, içki içtikten son- ra yaşıyor... Fakaaat, bu yaşamayı insan alışkanlık haline getirirsek, ki o zaman irade idare edilmiş demek- tir, o zaman seni kimse idare ede- mez... Sana nasihatım oğlum, şayet günün birinde ufak memur olursan, o zaman hiçbir zaman kendi kesen- den içme! İçmeszin zaten... Başka- sının kesesinden buldun mu, iç. Hem doya doya iç. Burnundan ge- linceye dek iç. Ben buldum, bu gece öyle birisini buldum. Çok eski bir arkadaş, zengin olmuş, paralı ol- muş. Gel içelim, eski günleri yâde- delim, dedi. İçtik, doyaya içtik...»

(Devamı var)

JET SOSYETE

YAZAN ÇİZEN
SUAVİ SUAL

3

BİR ÖZET DAHA...

EFENDİM. SOSYETEDEN ÇILGIN MUJAZA'NIN SABAH KARANLIĞI KILIYOS KIYILARINA GİDİP BERDUS BİR BALIKÇIYA ZORLA KENDİNİ BEYENDİRTMEK ÜZERE OLDUĞUNU, VE BALIKÇININ BU FEVKALADE DURUMDAN KORKARAK KENDİNİ KULLANMADAN ATTIĞINI, FAKAT İSTEYEN KADININ ONU BU İŞE İKNA ETMEK İÇİN KOVALADİĞİNİ VERMİŞTİK... SİMDİ KIMSALDA KALDIĞIMIZ YERDEN MÜSADE NİZLE O CİNSİ TAKİBE DEVAM EDİYORUZ...

KAĞMA CİCİM.. GEL BAK KULAĞINA NE SÖYLİYECEĞİM.

HAYIR.. YA.. SONRA KULAĞIMI ÇEKECEKSİN DEĞİL Mİ?

YAKALARSAM KULAĞINI ÇEKERİM..

KESİLDİM.. FAKAT KENDİMİ TESLİM ETMİYECEĞİM..

DUR! BEN SENİN BALIKÇILAR DANI DEĞİLİM.

KORKMA KENDİNİ SERBEST BİTİR. GÖZLERİNİ KAPA, DERİN NEFES AL.

HA.. KAYANIN ARKASINDAKİNİ UNUTUYORDU.. İŞTE O DA ÇIKTI

FOTO SOSYETE ÇEKİŞE HAZIR!

KORKMA CİCİM, SADECE SENİN OLACAGIM!

HA.. HAYIR.. BEN YENİ FELÇ AŞISI OLDUM... BENİ BİRA KIRSAN İKİ LÜFER VERİRİM SANA

OLAYIN DEVAMINI ANLATMAYA SANSÜR MÜSADE ETSE DE TERBİYEMİZ MÜSADE ETME DİĞİNİ BİLDİRİRİZ

BENDE ÇEKTİM...

GELDİM, GÖRDÜM VE YENDİM.. KİMSE SEZAR

BOŞUNA KORKMUŞUM.. MEĞER BANA PARA VERECEK MİŞ..

SU ANDA DOĞUM GÜNÜ PARTİM VERİLİRKEN BEN ÇILGINLIĞIMI YAŞIYORUM.. OH CANIM SAĞ OLSUN..

ÇOK KRAL BİR SKANDAL FOTOĞRAFI ÇEKTİN FAİRİ JET SOSYETE BİRBİRİNE GİRECEK..

HAYAT: SKANDALA BES VAR.

EMEKLİ umum müdürlerden Ali Haydar beyin kerimeleri, sâbık ve sâkıt milletvekillerinden Behçet Hulusi beyefendinin hemşireleri, merhum Bilumumzâde Mehmet Ali efendinin eski zevcesi sosyetenin şen dullarından sayın bayan Keriman, alı al moru mor karakola damladı ve:

— Komiser bey, diye feryat etti, bakkal Ali Tutkal'dan şikâyetçiyim. Güpegündüz alış veriş için gittiğim dükkânında bana tecavüze yeltendi. Komiserin ağzını açmasına fırsat vermeden bakkal Ali Tutkal:

— Aman komiser bey, bu işte bir yanlışlık var, hanımefendi maksadımı yanlış anladı galiba... diye atıldı. Keriman — Ne yanlışlığı? O durumdaki maksadınız başka ne olabildi ki?... Sız çocuk mu kandırıyorsunuz? İnsan hiç olmazsa kapıyı iyice kapar. O sırada oradan geçmekte olan dedikoducu Şerife her şeyi ayan beyan gördü. Artık yedi mahallenin ağzına sakız oluruz...

Ali Tutkal — Ah!... Canım efendim, sizin aşkınızdan ben ne yaptığımı biliyor muyum? Kapının açık olduğunu nereden göreyim?...

— Sus, terbiyesiz. Ben senin bildiğin kadınlardan değilim.

Bu sırada deminden beri ağzını açmadan onları dinleyen komiser duruma müdahale ederek masaya «Susun!» diye bir yumruk atıp meseleye el koydu:

— Hep bir ağızdan konuşmayı bırakın da tane tane anlatın konuyu bakalım. Kim kimden, niçin, neden ve ne zaman, ne şekilde, ne bakımdan, ne münasebetle şikâyetçidir? Anlatın şöyle bir iyice bakalım, teker teker. Önce söz sırası hanımdan. Buyurun, sizi dinliyorum. Ama lütfen teferuata dâhı konuyu dağıtmadan, beni de esnetip uyutmadan anlatın, yoksa hakkınızda polisi gereksiz yere meşgul etmekten tahkikat açarım da, Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olursunuz. Ben uzun lâfı sevmem. Söz dediğin az ve öz, yemek dediğin de çok ve sıcak olmalı. Böyle derdi bizim rahmetlik peder bana her sefer. Geçen yıl, tam emekli olacağı sırada ölüverdi, böylece bütün emekler oldu heder. Ne yaparsın kader... Bazen neşe dağıtır, bazan keder. Şeker gibi adamdı vallahi, şeker...

Bakkal Ali Tutkal, lâfın burasından dayanamayıp:

— Hah, komiser bey, bizim mesele de böyle şekerlidir işte... deyiverdi.

Komiser daldığı romantik hayallerden uyanıvermişti. Öfkeyle:

— Sus bel... Söz sırası hanımefendide, sana sıra gelmedi daha. Sabretsene. Sırayla bu işler, parayla değil. Bak bu lâfı da sözün gelisi övle gelişigüzel söyleyivermiş deçilim ha... Serde azıcık sairlik vardır da ondan böyle cinaslı konuşurum ben. Para, rüşvet filân teklif edeyim demevin, yoksa karışmam ha!... Bak benden sövlemesi. Eee... Deminden beri ne susuyorsunuz, hadi konuşacaksanız konuşun artık...

— Tesekkür ederim komiser bey. Ah, nasıl anlatsam bilmem ki... Şeref var ortada.

— Ne şerefi? O dediğin kişi bu herifin suç ortağı mı yoksa, hani nerde öyleyse?

— Sız ne diyorsunuz efendim, ben aile şerefinden bahsediyorum...

— Rica ederim hanımefendi, esasa geçin. Hadi çabuk, sizi dinliyorum.

— Peki öyleyse anlatayım efendim. Ben nicece bu adamın dükkânından alış veriş ederim. Her zaman bana nazik davranır, efendice muamele ederdi. Ne bileyim. Meğer ne yere bakan yitrek yakanmış...

— Sadede gelin efendim, sadede...

— Bugün de her zamanki gibi alış veriş etmek için içeriye girmiştim ki...

— Eee...

— Beni binbir iltifatla karşıladı, istediğim şeyleri hemen çıkardı. Ama tam giderken birdenbire üstüme saldırmazın mı?...

— Eee... Sonra?...

— Sonrasını anlatamam efendim, aile terbiyem müsaade etmez.

— Olur mu efendim, başınıza geleni tam bir şekilde anlatmalısınız ki biz de ona göre tahkikat açabilelim. Ne var çekinecek, biz yabancı mıyız? Sız hiç hasta olsanız doktordan, sanık olsanız avukatınızdan çekinir misiniz? Değil mi ya?... Hadi anlatın. Anlatın da anlayalım bakalım, cüretini nereye kadar sürdürebilmiş hain herif...

— Beni kucakladı efendim...

— Sonra!... Sonra? Anlatın efendim. Yalnız kucakladıysa pek bir suç yoktur. İnsan tanımadığı bir kadını bile dans etmek için kucaklayabiliyor...

— Kollarımdan tuttu, sıkıştırdı...

— Bu da yeterli değildir. Bugün İstanbul'da Beyoğlu'na çıkın veya belediye otobüsüne binin. El peşrevinin daniskasını görürsünüz. İş bu kadarla kaldıysa sız gene ucuz kurtulmuşsunuz...

— Ama öptü efendim...

— Haa... Bak burası biraz dişe dokunur işte. Fakat öpmekten öpmeye fark var. Eğer saçlarınızdan öptü ise saçınızı bozmuştur her halde. Bir kuaför parası verir, olur biter. Alnınızdan öptüyse dost öpücüğüdür, ziyarı yok. Elinizi öptü ise centilmenlik sayılır. Daha teşekkür bile etmelisiniz. Yok yanaklarınızdan öptüyse samimi arkadaşlar arasında hoşgeldin veya güleğüle demek için bu tür öpüşler normaldir,

pek bir şey lâzım gelmez. Fakaat... Dudaklarınızdan öptü ise...

— Evet, dudaklarımdan öptü efendim.

— Nasıl öptü?

— Nasıl olacak efendim, basbaya öptü işte...

— Olmaz efendim, olmaz. Öpmekten öpmeye fark var dedik ya... Söyleyin de suçunun derecesini tesbit edelim. Eğer yerli film artistlerinden Orhan Günşiray gibi öptü ise vay haline... Yok Muzaffer Tema gibi hafiften keleş öpücüğü ile öptü ise idamdan kurtulur!

— Hangi artist gibi öptüğünü pek bilemeyeceğim ama çok kuvvetli öptü.

— Hımm... Vay kerata vaay!... Eee... Sen anlat bakalım kart zampara Çok merak ediyorum. Ne mar tavallar atacaksın da bu işin içinden yağdan kıl çeker gibi kurtulacaksın. Hadi konuş. Dut yemiş bül-bül gibi susup durma.

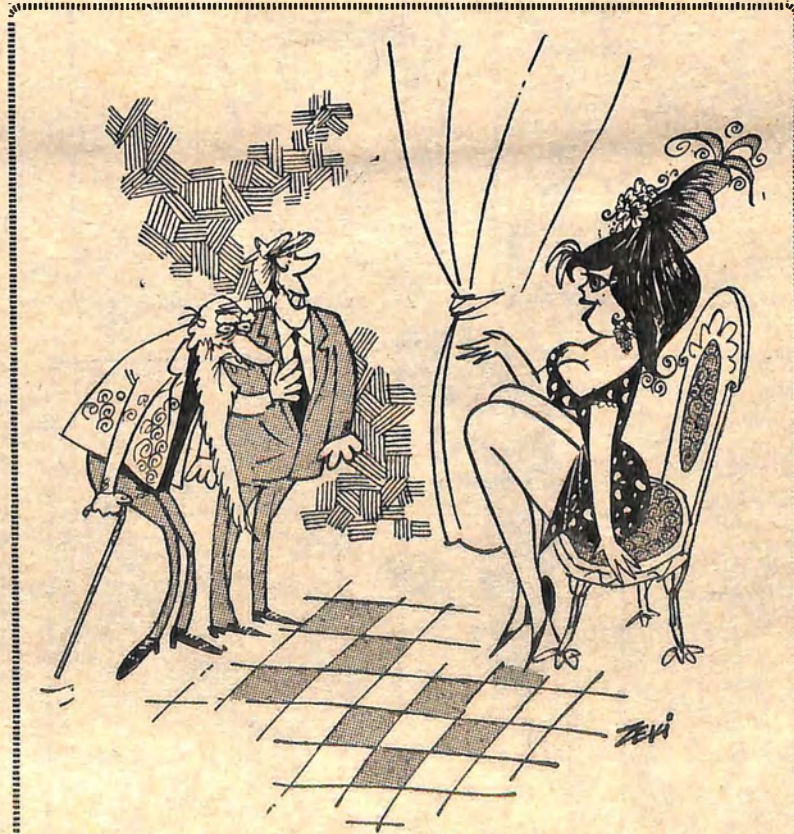
— Anlatayım efendim. Hanımefendiye ilk gördüğüm andan beri aşığı. Kendisini ne zaman görsem heyecanlanıyor, derdimi anlatmak istiyordum ama, çekiniyor bir türlü söyleyemiyordum. Korkuyordum daha doğrusu...

— Niye korkuyordun bel... Açılan boğulur muydun ya?...

— Beni tersler diyor, derdimi kendisine yavaş yavaş, alıştırma alıştırma anlatayım diye düşünüyordum...

— Eee... Anlat anlat. Lâfı kısa kes dediysek öyle hanımefendi gibi ezip büz, konunun en can alıcı yerlerini es geç demedik ha...

— Dekolte bir kıyafet giymişti. Üstelik takmış takıştırmış, süslenip püslenmişti.

— Yabancı değil karıcığım... Benim gençliğim!

— Aaa... Senin için mi süslendim sandın yoksa? Akşam baloya gidecektim, onun içindi. Ama saçımı başımı dağıttım, makyajımı bozup elbisemi buruşturdun. Nasıl giderim artık?

— Tek sen beni sev, yeni baştan donatırım seni vallahi, ne istersen alırım.

— Konuyu dağıtmayalım efendim.

— Şöyle bir gözlerinin ta içine baktım. Vücuduna, bacaklarına, her yerine... Hiçbir tepki göstermedi...

— Sıcaktan sandım. Hem hangi kadın tepki gösterir ki buna?... Üstelik bir sürü iltiham gösterip daha da güzelleştigine inanmıssa...

— Elimi uzatıp kolunu tuttum...

— Tesadif sandım...

— Göz kırptım, o da karşılık verdi.

— A, hiç de değil... O sırada gözüme bir şey kaçmıştı...

— Ne güzelsiniz dedim, iltifat ettim...

— Ne yapmamı bekliyordunuz ya? Hayır yanıyorsunuz, güzel deçilim mi deseydim? Bunu hangi kadın söyler?...

— En sonunda bisküvi ikram ettim. Teşekkür ederim, zahmet etmeyin, yiyemem şekerim, diye naz etti. Hele o bana, «Şekerim» deyişi karşısında içim gitti. Daha fazla dayanamadım ve...

— Ve çıkartma hareketine giriştin. Aferin bel! Çıkartmayı büyükle- rimiz bile başaramadı. Ama hatâ et- tin, aklını başına toplamayı unuttu- ğun ve çıkartmayla meşgul bulundu- ğundan kapıyı kapamayı unuttun. O sırada gelen Şerife hanım hazretle- ri de zevkini yarıda böldü. Şu anda bir çarpma işlemi eksik, onu da ben yapıvereyim barı!...

Komiser bey bu esprileri yaparken Keriman kakhahalarla güllüyor- du. Komiser, kendisine güllüyor sa- narak bozuldu:

— Niye güllüyorsunuz hanımefendi? Demin neredeyse ağlayaktınız, ne oldu böyle? diye gürledi.

Keriman:

— Hah hah hah!... Kusura bakma- yın efendim, sinirimden güllüyorum. Nasıl gülmem? Ben ona şekerim de- medim ki ayol... Şekerim yani şeker hastalığım var, şekerli yiyecek- ler yiyemem demek istedim...

Keriman hanımın kakhahalarına karşı bakkal Ali Tutkal bütün ciddi- yetiyle:

— Ne olursanız olun, umurumda değil sayın bayan, lütfen beni affe- din, niyetim gayet ciddidir. Size ko- miser beyin huzurunda evlenme tek- lif ediyorum... diye soludu.

Artık ok yaydan çıkmıştı, ne olur- sa oldu. Devam etti:

— İnanın bana, doğru söylüyo- rum, yemin ederim ki... Mahım mül- küm, apartmanım, taksim, her şe- yim size feda olsun. Dünyada kim- sem yok, ne olur kabul edin!...

Bu sözler karşısında Keriman:

— Ay... Ne diyeceğimi şaşırđım, sahi mi söylüyorsunuz?

Komiser:

— Sakın bu işin içinden sıyrılmak için yapmayasın, sonra karışmam ha!... O zaman seni elimden kimse kurtaramaz.

— Yok efendim, yok... İsterseniz noterden senet vereyim. Cevabınızı bekliyorum.

Keriman:

— Pek damdan düşer gibi oldu. Ne diyeyim bilmem ki?... Elâlem ne der sonra?...

— Ne derlerse desinler, aldırma. Sızden başka herkes viz geliyor ba- na. Bir evet deyin her şeyimi ayak- larınız altına sereyim.

— Şeyy... Arabanız ne markaydı?

— Biyk... Ama isterseniz satar başkasını alırsız. Hattâ isterseniz on yıldır kesmeye kıyamadığım biyk- larımı bile kazıtırım.

— Yooo!... O kadar uzun boylu değil, bir zamanlar kanun çıktı ge- ne de kesmedim biyıklarımı. Ben olsam kesmem. Ama herif tutulmuş

bir kere. Aahh!... Aşk insana neler yaptırıyor be, dinine yandığının...

— Kimsem yok, dedinizdi değil mi?...

— Evet, Keriman hanım. Öyle dedim, kimsem yok valla. He diyor musun?

Komiser:

— Hadi evet de de, şu davadan kurtulalım hepimiz yahu... Bizim de işimiz gücümüz var. Bırak naz etmeyi, herif kalb sektesinden gidecek de kocasız kalacaksın. Çok naz aşık usandırır. Ben çok lâf etmesini sevmem. İnsan dediğin az ve öz konuşmalı. Sabrım tükendi be!... Çıkarcığım şimdi ağzımdan baklayı ha... Aah, ah!... Anamızdan kız doğmak varmış. Ey koca Allah, benim de canım var, ben de insanım, ama senelerdir bekârim... Bizi de görüver artı bu arada. Şöyle parası çok, bunun gibi akıllı yok biri yeter bana. Hanım sen hâlâ susuyor musun bel.. Hadi çabuk ol. Yoksa cinsiyet değiştirip ben varacağım ha!... Buldun da Bursa'ya mı gittin? Hadi, evet diyeceksen de, sonra polisi fuzuli yere işgalden içeri atarım ha!...

— Haklısınız komiser bey, daha fazla direnmek mânâsız. Namus meselesi oldu artık bu iş. Evet demesem dedikoducu Şerife, bakkal Ali böyle gayri meşru hayat yaşadığını yayar herkese. Şerefim iki paralık olur. Yoksa ben mal canlısı değilim...

Komiser:

— Tabii efendim, öyle olmadığı nız hemen belli oluyor!...

Ali Tutkal:

— Yâni evet mi diyorsunuz?

Keriman:

— Evet Ali bey, kabul ediyorum.

Ali Tutkal:

— Oh!... Dünyalar benim oldu.

Komiser:

— Dur bakalım, acele etme. Sen hele bir evlen, anlarsın o zaman dünyanın kaç bucak olduğunu. Öğrenirsin hanyayı Konya'yı!...

— Hadi bu sefer sahiden şekerim de bakayım bana Keriman'cığım...

— Şekerimmm!...

Erhan TİĞLİ

✱

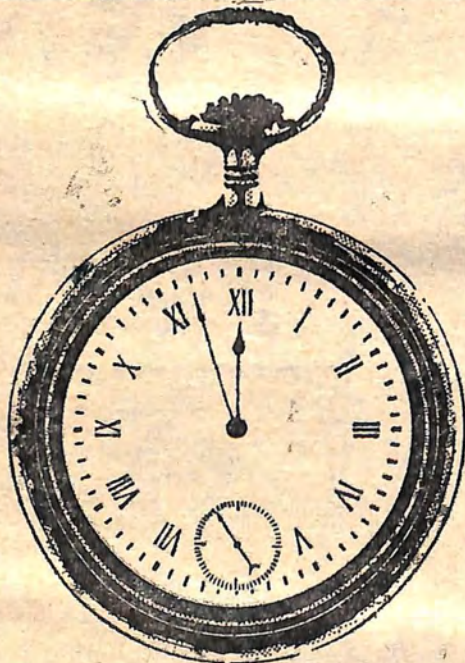
Çare

İki arkadaş konuşuyorlardı.

Biri:

— Bu zamanda nasıl para biktirebiliyorsun anlayamıyorum, dedi.

— Kafayı çalıştırıp çaresini buldum, diye cevap verdi arkadaş. Bütün gücümü seferber ederek, karımın harcayacağından daha çabuk para kazanıyorum!

Reklâm, İşlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 60253 — 200)

A K B A B A

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiâtı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

— Ooo, matmazel Lulu... Tanıdım sizi!

Zaman lâzım

Uzun süredir flört ettikleri halde kızın ne istediğini, ne düşündüğünü bir türlü anlayıp ona göre davranamıyordu. Konuşurken konuyu evliliğe getiren kız:

— Evleneceğim erkeğin, kalbimi kitap gibi okumasını isterim, dedi.

Usanan delikanlı cevabı verdi:

— O zaman kocanızın bütün vaktini okumakla geçirmesi gerekir!

Danışma

Elindeki çantayı açtı, av takımlarını çıkardı, tam oltayı göle atacağı sırada karşıdan gelen bekçiye görünce dondu kaldı! Zoraki bir gülümsemeyle sordu:

— Siz kır bekçisi misiniz mösyö?

— Evet.

— Bu gölde avlanmak yasak mı?

— Hayır.

— O halde burada balık avlasam suç sayılmaz değil mi?

Güldü bekçi:

— Hayır... Sadece mucize sayılır!

— Beni az seviyorsun... Çok seviyorsun... İhtirasla seviyorsun... Delice seviyorsun!...

Hüner

Delikanlı işe yeni başlamıştı. Müesseseye ne derece yararı dokunduğunu anlamak için patron, şefine sordu.

— Yarıyor, dedi şef.

— Ne iş yapıyor?

— Bütün gün uçan sinekle-ri seyrediyor.

— Bütün yaptığı bu mu?

— Hayır. Bazen bir iki tanesini de yakalıyor!

Doktor da

— Uyuyamıyorum doktor, diye dert yandı hasta. Geceler bitmeyecekmiş gibi geliyor. Ne yapayım?

— Yatağa girince sayı sayınız. Kısa bir süre sonra mışıl mışıl uyursunuz.

— Denedim, diye inledi hasta. Yediye kadar her şey iyi gidiyor da, «Sekiz» dedim mi yataktan fırlayıp ayağa kalkıyorum.

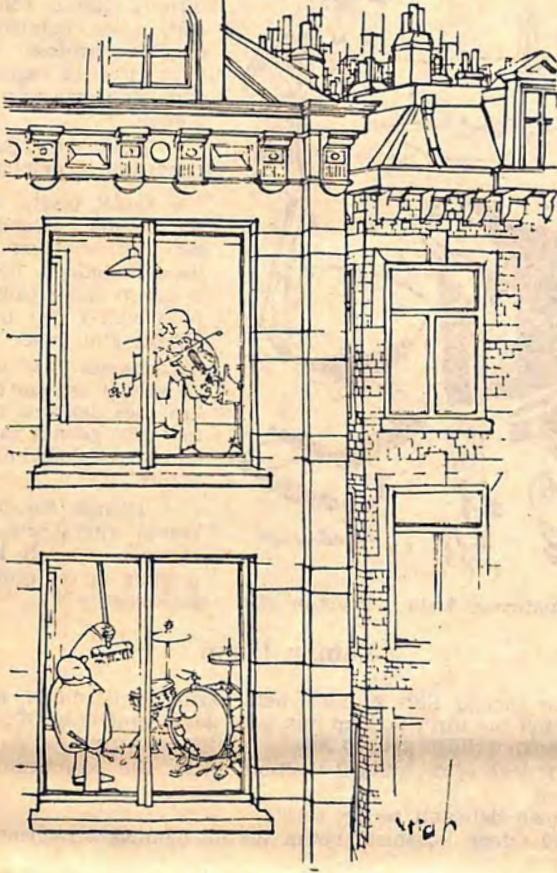
— Neden?

— Meslek alışkanlığı doktor... Boksörüm de ondan!...

— Hiç çekinmeden soyunabilirsin... Şu anda tehlikeli bir erkek değilim!

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

- POOL, YA KOCAM MEYVALARINI TOPLADIĞINI GÖRÜRSE !..

- GEL SENİ YATAK ODA-
MA GÖTÜREYİM ...
- İSTEMEM UYKUM YOK !

- HIİMM ... BU AYAKLAR SENİN
DEĞİL, BENİM DE OLMADI-
ĞINA GÖRE ...

- ÖHHÖ AMORTİSÖRLERİ
MUAYENE EDİYORUM KA-
RICİĞİM !..

- UFAK TEFEK İŞLERİME YARDIM
ETMESİ İÇİN KOCANI GÖNDERDİĞİNE
ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM. HARİKU-
LÂDE BİR YARDIMCI ...

- TOPRAAAK !..

YAVRUNUZUN İLERİYE GÜVENLE BAKABİLMESİ

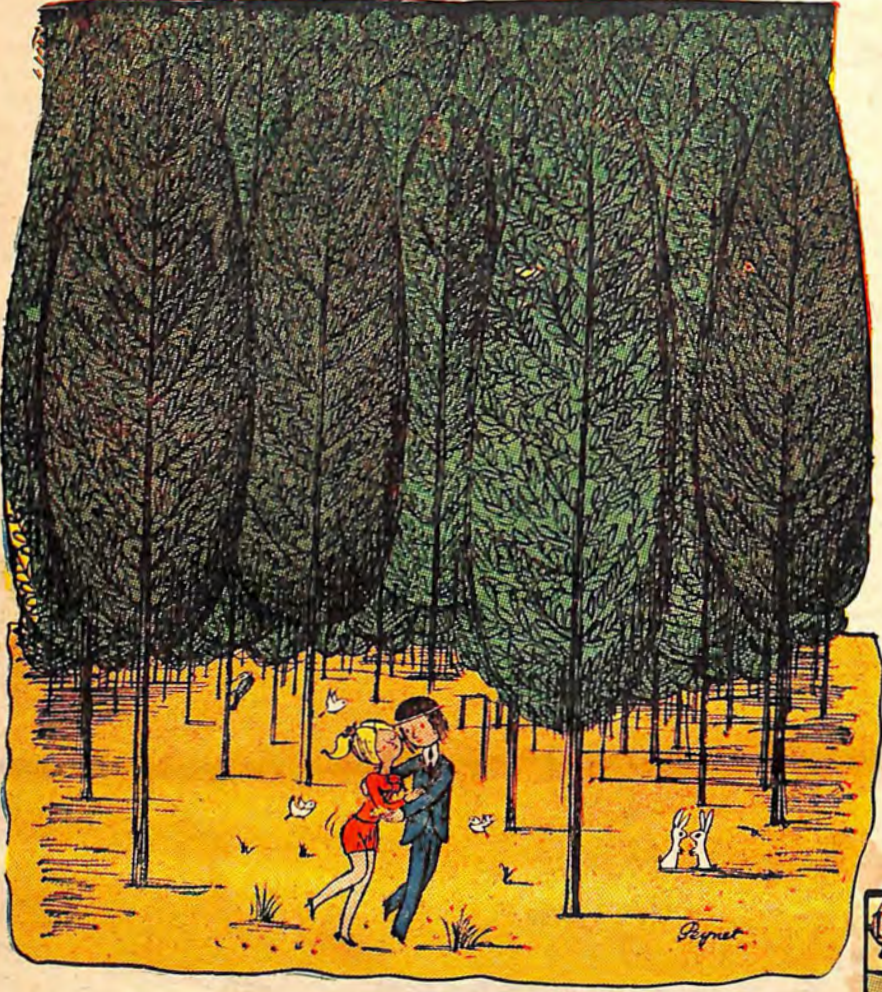

şimdiden yapacağınız tasarruflarla
mümkündür.

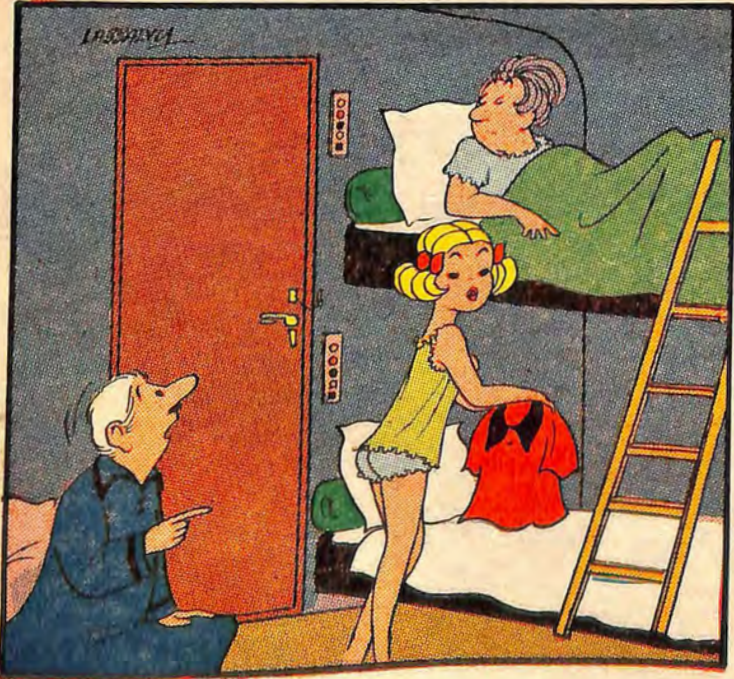
AKBANK

(Ak. : 201)

Akhaba

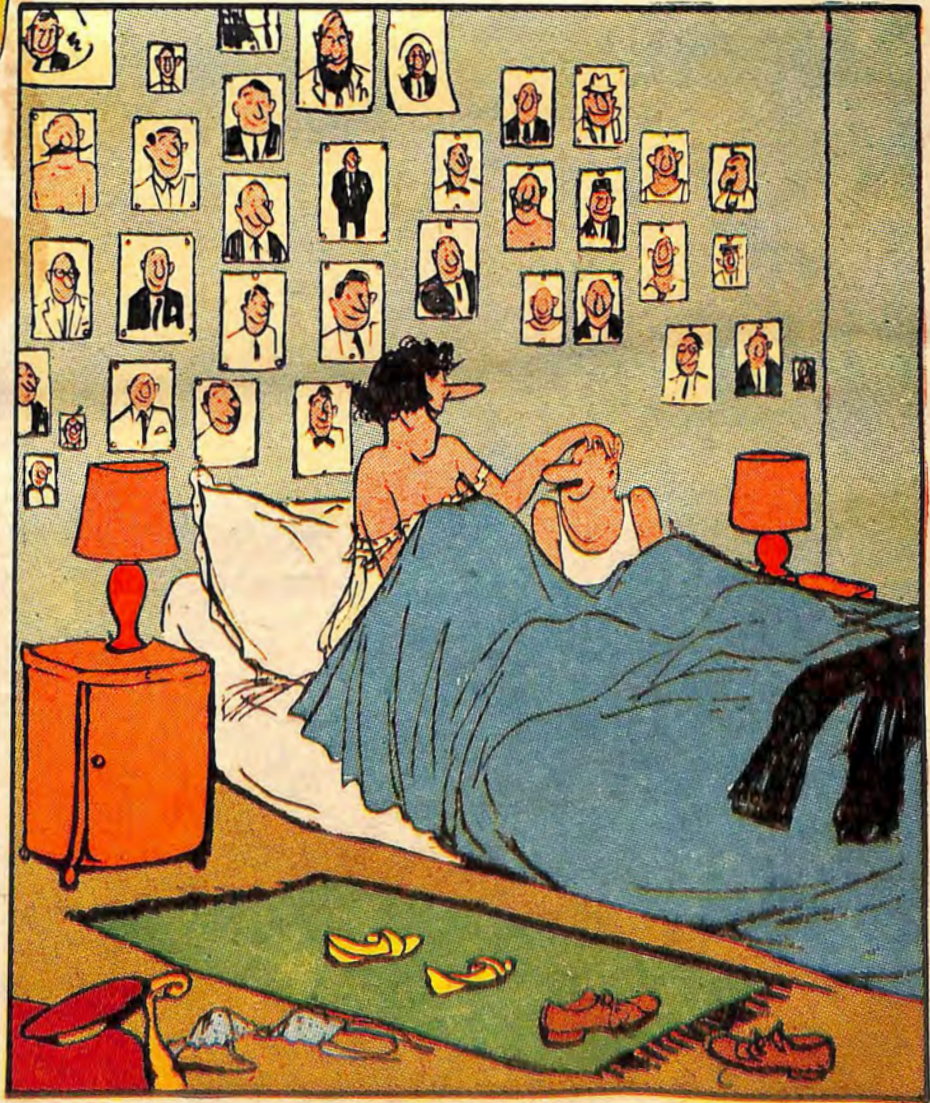
- ORMANIN ORTASINDA AY IŞIĞI İLE AYDINLANMIŞ
BİR MEYDANCIK BİLİYORUM ORADA KENDİMİZİ
AŞKA TERKEDEBİLİRİZ SEVGİLİM

- UYUYAMIYORSAN ÇIK YUKARIYA ...
- YOK ,YOK KARICIĞIM , RAHATINI BOZMA !

BÜTÜN ERKEKLERİN GÖZÜ
BENDE AMA
HEPSİ DE ÇOK
KONUŞMADAN
ŞİKAYET EDİYOR
LAR SİZDE AY-
NI FİKİRDE Mİ-
SİNİZ ?

- GİDERKEN KOLEKSİYONUM İÇİN RESMİNİ VERMEYİ
UNUTMA !